

PERSONGALLERI

Anne Barnard, en av Fem-gängets medlemmar. Lillasyster till Dick och Julian Barnard, kusin till George Barnard. En neurotisk, lättskrämd, hysterisk och valiummissbrukande fetknopp, men också vänlig och omtänksam på ett ibland påfrestande sätt. Mycket huslig. Arbetar som husmor på ett internat. Är alltid bekymrad ut, och ser äldre ut än vad hon är.

George (Georgina) Barnard, en av Fem-gängets medlemmar. Kusin till Anne, Dick och Julian Barnard, dotter till fysikern och Nobelpristagaren Quentin Barnard. En beslutsam, för att inte säga envis kvinna som vet vad hon sysslar med. Mycket förtjust i djur och andra varelser som behöver beskydd (dock ej barn), beredd att gå i döden för såväl vänner som ideal. Har en andra, hemlig, existens som extrem miljöaktivist och läderlesbian. Till vardags marinbiolog. Har kortklippt hår med gråa stänk i allt det mörka, vältränad, påminner vagt om Sigourney Weaver.

Dick (Richard) Barnard, en av Fem-gängets medlemmar. Lillebror till Julian Barnard, storebror till Anne Barnard, kusin till George Barnard. Rullstolsbunden efter motorcykelolycka, mycket rofylld, mycket allmänbildad. Före olyckan var han bankman, men nu är han förtidspensionerad. Slank, helt gråhårig, mycket muskulösa armar, ser bra ut.

Julian Barnard, en av Fem-gängets medlemmar. Storebror till Dick och Anne Barnard, kusin till George Barnard. Mycket duktig läkare, mycket populär bland kvinnliga patienter och sköterskor. Har dock en olycklig och fördold böjelse för whisky och prostituerade i småflickskläder. Mörkhårig, lång, mycket stilig.

Tim, en av Fem-gängets medlemmar. Odefinierad vovve tillhörandes George. Mycket snäll och lydig men fullt kapabel att skilja skurkar från vanligt folk. Mycket förtjust i sista tuggan på allas smörgåsar och i att jaga kaniner, vilket han egentligen inte får. Har läst varenda rad i Trofasts Handbok.

Quentin Barnard, far till George Barnard, farbror till Anne, Dick och Julian Barnard. F d skolkamrat och gammal vän med Dr Siegfried Harold. Fysiker och tillika Nobelpristagare som hade ett hetsigt temperament, total brist på ordningssinne och inte tyckte om att störas av barn. På äldre dagar har hans humör dock mildrats en hel del.

Stella, odefinierad vovve, tillhörandes Quentin Barnard och senare George Barnard. Har koordinaterna till Tristan da Cunha tatuerade på magen, vilket inte syns för all päls. Mycket snäll och rar liten tik, men hon avskyr att bli våt.

Dr Siegfried Harold, gammal skolkamrat och vän till Quentin Barnard. Medicinare och virolog, tillika Nobelpristagare. Har planer som involverar hela mänskligheten.

Ett tvillingpar, två storvuxna män i 25-30-årsåldern med blont kortsnaggat hår, spegelsolglasögon, svarta läderrockar och under dem vita träningsoveraller och gymnastikskor.

Dessutom en spyende man, ett begravningsfölje, en begravningsentreprenör, en advokat, en sjuk familjefar, en bankman, drottningen av England, påven, diverse statsmän och andra kända personer, Elvis Presley och många många fler.

1. INLEDNING

Hej och välkommen till Fem-gängets fantastiska värld (?). Som du kommer att märka utspelar sig scenariot i två tider. Först kommer prologen (nähä!) då vi befinner oss någonstans i femtioalets mitt. Fem-gänget har hittills klarat av alla äventyr de har gett sig i kast med, men detta är deras sista; det enda de misslyckas med (med förfärliga konsekvenser) och början till deras bestående splittring. Själva scenariot utspelar sig i nutid, när gänget efter alla dessa år återsamlas vid en begravning och till sist får chansen till revansch!

Min grundtanke var att nutidsdelen av scenariot skulle präglas av en intensiv ångest från karaktärernas sida, men provspelningarna har visat att det lika gärna kan bli slapstick av alltihop, beroende på dig själv och laget, men oavsett vilken av ytterligheterna ni väljer så hoppas jag att ni kommer att ha det trevligt!

Nu till sådana där tråkiga praktiska detaljer! Som du kanske har märkt har du inte fått några handouts ännu. De handouts vars textinnehåll är väsentliga för scenariot, som t ex karaktärer och annat återfinns som brödtext i scenariot under "Karaktärer" och "Handouts". På konventet kommer du att få alla handouts plus karaktärer löst, och dessutom förhoppningsvis med en litet mer stämningsfylld layout.

Vad mer? Jo, om du aldrig har läst en Fem-gängetbok i hela ditt liv så rekommenderar jag att du börjar med att läsa karaktärerna.

Den enda förmaning jag har till dig, o du tappra och modiga spelledare, är följande: Glöm inte bort att Dick sitter i rullstol! Lycka till och tack för att du ställer upp som spelledare!

M v h,

2. B A K G R U N D

Som vanligt finns det en Skurk. Det finns alltid skurkar i Fem-gängets omgivning, men det här är den skurkaktigaste av alla skurkar någonsin, eftersom han vill utplåna nästan hela mänskligheten. Han heter Dr Harold, och han är en galen vetenskapsman (klichéernas kliché), biokemist närmare bestämt, vars onda plan är att med en pest (modifierad ebola faktiskt) utrota hela världens befolkning utom ett litet fåtal som han själv valt ut. Notera att Dr Harold själv inte tycker att han är någon ond skurk, han vill bara mänsklighetens bästa, på sitt sätt.

Dr Harold är nämligen inte någon vanlig sketen docent eller så, utan den mest framstående vetenskapsmannen i världen inom biokemi/genetik och kryomedicin. Han fick Nobelpriset i medicin 1968 för sin forskning kring viralt DNA (virusDNA), händelsevis samma år som hans gamla skolkamrat, Dr Quentin Barnard (Georges far) fick sitt Nobelpris i fysik.

Vad ingen visste då (och inte nu heller!) var att om Dr Harold hade velat offentliggöra sina upptäckter om nedfrysta kroppars biologi, hade han utan prut fått några Nobelpris till, men det ville han inte. Istället använde han stora delar av sina Nobelpengar till att bygga ett ultramodernt laboratorium på Tristan da Cunha, en av de tre öarna i ögruppen med samma namn som ligger mitt i Atlanten. Idogt arbetade han vidare och i mitten av sjuttioalet hade han hittat en nedfrysningssmetod som fungerade. Sedan började han samla människor till sin sköna nya värld.

Dessa är inte vilka människor som helst utan de är noggrant utvalda för att utgöra grunden till en ny och betydligt genialare människoras. Just nu ligger de dock nedfrysta i väntan på sitt nya Eden, och bland dem kan man till exempel återfinna

ISAAC ASIMOV, sf-författare ("död" 1992)

ELVIS PRESLEY, sångare, filmstjärna, superstar ("död" 1977 - visst lever han, och han har t o m lyckats rymma några gånger!)

SALVADOR DALI, konstnär ("död" 1989)

INGRID BERGMAN, skådespelerska ("död" 1982)

B FREDERICK SKINNER, (beteende)psykolog ("död" 1990)

JEAN-PAUL SARTRE, filosof, författare, pjäsförfattare ("död" 1980)

GRACE KELLY, skådespelerska, furstinna av Monaco ("död" 1982)

SIMONE DE BEAUVOIR, existencialistisk författarinna ("död" 1986)

ALFRED HITCHCOCK, regissör ("död" 1980)

ANDY WARHOL, konstnär ("död" 1987)

DANNY KAYE, skådespelare, komiker ("död" 1987)

DROTTNING ELIZABETH AV ENGLAND (dör under scenariots gång)

OLOF PALME, politiker ("död" 1986)

Naturligtvis finns där också en massa andra begåvade människor som Dr Harold har valt ut, men det är ju inte säkert att man känner igen dem för det -skulle du känna igen förra årets Nobelpristagare i medicin om du mötte dem på gatan? Om du vill kan du lägga till egna kändisar, huvudsaken är bara att de "dog" under mitten av sjuttioalet eller senare.

Som vanligt kommer det an på Fem-gänget att fånga bovarna och tillkalla polisen, men kommer de verkligen att lyckas även denna gång? Och kommer någon att vilja tro på vad de har att berätta?

2.2 Pesten

Pesten är en muterad (modifierad?) form av ebola som har en mycket lång inkubationstid, men som när den brutit ut kan ta livet av en människa på ett till tre dygn. Ebola dödar sjuttiofem av hundra, denna sjukdom dödar niohundra tionio av tusen. Den har alla klassiska ebolasymtom. Sjukdomen börjar med en kraftig huvudvärk. Virus angriper alla delar av kroppen utom skelettmuskulerna och benstommen. Resten av kroppen förvandlas mycket snabbt till en slemmig röra sprängfylld med viruspartiklar. Blodproppar bildas, och de stänger av syretillförseln till fler och fler områden. Små områden överallt i kroppen börjar dö, och de blir större och större. Samtidigt uppstår blödningar i huden, vilket man kan se på att det bildas små röda fläckar som så småningom växer ihop till enorma blåmärken. Vävnaden under huden luckras upp och smälter. Huden bubblar upp till en sjö av små vita blåsor. Så småningom börjar den brista och blodet väller ut genom sprickorna, och det här blodet vill inte koagulera, nejdå. Det rinner blod ur varenda kroppsöppning - man gråter blod med röda ögon. Offren kräks våldsamt, mörka, nästan svarta spyor som är mättade med blod, blodproppar, nedbruten vävnad och virus, virus, virus. Hjärtat faller samman. Hjärnan proppas igen med döda celler vilket leder till hjärninfarkt. Ofta dör personen i ett våldsamt krampanfall under vilket virusmättade kroppsvätskor yr genom rummet. Personligheten förändras under de tidiga stadierna av sjukdomen - offren blir först aggressiva, sedan världsfrånvända, mot slutet omtöcknade och ändå nästan galna av smärta. (Nej, jag överdriver inte. Det som beskrivs ovan *är* vad som händer en ebolasmittad människa.)

2.3 Quentins död

Ungefär ett halvår innan scenariot börjar får Quentin besök av sin gamle vän Dr Harold. De umgås under några dagar och även George äter middag med dem en kväll. Inget särskilt händer före den sista kvällen, men då sitter de gamla Nobelpristagarna och groggar tillsammans och Dr Harold berättar ett och annat om sin i sitt tycke briljanta plan. Han erbjuder Quentin en plats på ön och "evigt liv genom dina gener" men Quentin tar just då det hela för fylleprat, skrämmande fylleprat.

Nästa dag åker Dr Harold tillbaka till London (där han påstår att han bor) och lämnar en förvirrad Quentin som inte vet riktigt vad han skall tro och vad som bara är spritindränkta illusioner. Han försöker slå bort det hela, men tvivlet har börjat gro i honom och han kan inte släppa tanken på att Dr Harold faktiskt *skulle kunna* genomföra sina planer att släppa lös den stora pesten över jorden och göra en ny mänsklighet av spillrorna som blir över. Under de sista månaderna av sitt liv är han som besatt av Dr Siegfried Harold, pestsjukdomar och virologi.

Han kan ju dock inte vara säker på något och han kan ju inte peka ut Dr Harold bara så där, då kommer ju alla att tro att det är han som är galen, så han bidar sin tid och samlar sitt vetande. För säkerhets skull, ifall det skulle hända honom något, preparerar han familjens bankfack med omsorgsfullt utvalda ledtrådar. Under

sitt snokande har han också lyckats ta reda på att Dr Harold har sitt laboratorium på en av Tristan da Cunha-öarna och tre månader före sin död tatuerar han in koordinaterna på sin tids, Stellas, mage.

Han börjar långsamt bli desperat. Han hittar inga bevis, bara fler och fler indicier, och vågar inte säga något av rädsla för att inte bli trodd. Han känner sig också förföljd och hotad, blir allt mer förföljelsemanisk och döljer och krypterar det han tagit reda på än mer, för att Dr Harold inte skall förstå att han är honom på spåren.

Sex månader efter Dr Harold's besök insjuknar han plötsligt i vad som verkar vara en vanlig influensa (det är det faktiskt också, men den är svår och Quentin är ju iallafall över åttio). Han blir sämre och sämre och de sista två dyggen lämnar George inte hans sida utom en gång - för att gå och ringa till Julian efter hjälp och stöd. Men på sjukhuset säger de att Dr Barnard inte är tillgänglig för någon, trots att George först väddar, sedan tigger och till sist hotar allt mera desperat. Inget särskilt sägs under de två dyggen; de talar mest om Georges mamma Fanny. Strax innan han dör klappar Quentin sin dotter på kinden och säger att han alltid har varit stolt över henne. Han ber henne ta hand om huset och om hans hund, blandrastiken Stella - hon måste lova att aldrig sälja eller ge bort henne - och till sist, strax före klockan fem på eftermiddagen den 25:e april 1998 säger han sina sista ord:

"George min flicka, det kan hända att du råkar i svårigheter snart, och i sådana fall är det mitt fel. Men då skall du veta att lösningen står att finna på Sirius' yta. Glöm inte det - Nu skall jag gå till mor. Adjö!"

(Den löjligt allmänbildade vet att a) Sirius också kallas för Hundstjärnan och b) att "Stella" är latin för "stjärna".)

3. SCENARIOT

Notera att det här scenariot verkligen ska gå på räls, det gör Fem-gängets äventyr alltid. Om spelarna inte verkar fatta(!!!) så får den nye Tim (dvs Stella) eller en helt osannolik slump visa vägen; det är också praxis i Fem-gängetsammanhang.

3.1 Prolog: 1957 - Tims död

I den här delen av scenariot skall spelarna spela sina barndomskaraktärer ("förr-delen på karaktärsbladen).

Det är sommarlov - igen. Ingen har någonsin lyckats lista ut hur Fem-gänget kunde ha så många sommarlov och ändå inte åldras, skit samma, det här är hur som helst deras sista tillsammans, men det vet de inte än.

Solen skiner som sagt, och gänget sitter på klipporna på Kirrinön - Georges egen ö - och har picknick; ostmackor, skink-och-tomat-mackor, kall köttfärs-paj, några äpplen, en chokladkaka och massor med kall läsk (kyld i källan av den förtänksamma Anne). Tim får som vanligt sista tuggan av allas smörgåsar och låter resignerat bli att jaga kaninerna efter en åthutning av George. Det är så idylliskt det bara kan bli.

Hur som helst... samma natt när de ligger och sover i sina tält (pojkar i ett, flickorna och Tim i det andra, vad trodde ni, det är ju såklart anständigt, det är ju Fem-gänget det handlar om!!!) börjar Tim skälla och rusar ut. Om någon följer efter (vilket de borde, i synnerhet George) kommer de ner till stranden och ser hur Tim står och skäller på två skurkar som just skall dra upp sin båt på stranden (Och hur vet man att det är skurkar? Jo, hunden skäller på dem.). En av dem siktar på Tim med en pistol. Den/de efterföljande (i första hand George) ger upp ett ofrivilligt högt tjut och pistolen riktas mot henne/honom istället. Det är klart månsken och hon/han upplever klart hur tiden tycks stå stilla, hur ett bottenlöst mörker lurar i pipan och hur avtryckarfingret tycks rycka till... men plötsligt skymmer något sikten och med en duns faller den lurviga hundkroppen ned på sanden. Med pistolen som hot ger sig skurkarna av igen.

George ligger i sanden och klamrar sig fast vid den döde Tim. Till sist måste de slita bort henne från honom (om du vill kan du låta gänget spela det här). I gryningen begraver pojarna honom i en glänta medans Anne tar hand om den av sorg förkrossade George. Nästa dag rör de tillbaka till fastlandet.

Två dagar senare åker syskonen Anne, Julian och Dick hem, och till hösten dyker inte George upp på hennes och Annes internatskola. Ett telefonsamtal ger vid handen att hon har återvänt till byskolan och att hon inte vill tala med sina kusiner mera. Så går de närmaste fyrtio åren... syskonen ses ibland, men George träffar ingen. Hur som helst håller de åtminstone koll på varandra i brev och tidnings- och skvallervägen.

3.2 Nutid: 1998 - Återförening i Kirrin

Resten av äventyret utspelar sig i nutid och Fem-gänget har under de fyrtio år som gått hunnit bli gamla, bittra och desillusionerade. De återsamlas i Kirrin på Georges fars, Quentins, begravning. Givetvis skall de nu spela sina vuxna jag ("nu"-delen av karaktären).

Innan du påbörjar den här delen kan det vara lämpligt att berätta vad som hänt gänget under de senaste åren. Julian har blivit läkare och bor i London, ännu ogift. Dick var bankman innan han råkade ut för en motorcykelolycka, och hamnade i rullstol, förtidspensionerad - nu bor han en liten stuga ute på landet och verkar ha funnit friden. Han har inte heller hittat någon att dela sitt liv med. Anne däremot gifte sig med en av ungarna från ett av deras äventyr, Tinker, men äktenskapet havererade och hon är numera skild och husmor på en internatskola för flickor. George är också singel. Hon bor fortfarande kvar i Kirrin och arbetar som marinbiolog.

3.2.1 Mannen på stationen

Inför färden till Kirrin (som jag har beslutat ligger i Cornwall; jag minns inte om man någonsin får veta var det finns) har Julian, Dick och Anne bestämt att de skall mötas på Victoria Station. Både Anne och Dick bor nämligen ute på landet, men tämligen nära London, så de kommer in med varsitt tåg. Sedan skall de gemensamt åka till George i Julians bil (en stor, dyr Mercedes med läderklädsel).

Anne är den som kommer först. Under det att hon väntar kommer en man raglande fram emot henne. Han är blårröd i ansiktet och har en stirrande blick och hon blir rädd och tror att han är full och galen och tänker antasta henne, men så är det inte. Han spyv våldsamt i en papperskorg strax intill henne, och tycks aldrig sluta. Spyror luktar förstås alltid illa, men de här stinker verkligen mer än vanligt, och de har en underlig svart färg. Plötsligt kommer två vakter och tar hand om mannen som blir mycket otrevlig - han hävdar att han har minsann klarat sig själv i nästan fyrtio år utan att någon har brytt sig om honom hittills, så det så. Om Anne tar en närmare titt på honom (det är fullt möjligt att hon är för äcklad eller har fullt upp med att häva i sig Valium) lägger hon märke till att han nog inte är något gammalt fyllo trots allt: hans kostym är visserligen väldigt nedkletad av gamla och nya uppkastningar, men den är hel och definitivt skraddarsydd. Dessutom talar han överklassengelska. Vakterna ser förresten också ganska så konstiga ut. För det första är de enäggstvillingar, bortåt två meter långa, med blont kortsnaggat hår och stenansikten, och för det andra är de ganska underligt klädda; de har på sig solglasögon med spegelglas, svarta skinnrockar och under dem vita träningsoveraller och gymnastikskor, kanske är de civilspanare?

Strax därefter kommer Dicks tåg och alla tre sammanstrålar på perrongen, Anne fortfarande uppskakad efter incidenten med den spyende mannen, Dick lugn som alltid och Julian lätt stressad.

3.2.2 Första kvällen i Kirrin

Framemot kvällningen kommer syskonen fram till Kirrin (det tar ungefär sex timmar med bil). Ett dramatiskt ögonblick - efter fyrtio år får de träffa George igen, och hon dem. De har beslutat att de skall träffas

i Georges gamla föräldrahem där Quentin alltså bodde tills för alldeles nyligen, och där de har tillbringat så många lyckliga år, och de får alla en häftig känsla av déjà vu när de kör in på gården och en lurvig blandrashund kommer rusande och skäller glatt på dem. Nej, det är inte Tim även om hunden är lik honom, men det här är en tik, Quintins unghund Stella (observera att namnet inte är slumpvis valt, hunden ska heta så, det är en ledtråd som har att göra med Quintins sista ord!). Strax därefter kommer George ut, kortklippt med grå stänk i det mörka håret

Mötet borde bli laddat och kanske inte helt och hållet glatt, alla bär de ju på olika hemligheter och rädslor. Trots att George har längtat efter att få träffa sina kusiner igen kanske hon är för stolt för att visa det, eller också så rör åsynen av deras ansikten upp minnena från Tims hemska död? Låt gärna spelarna ta god tid på sig här!

Huset är sig likt, men träden i trädgården har förstås växt och allting verkar mindre än det var förr. Gång på gång kommer syskonen på sig med att slå i saker som aldrig var i vägen förr. Detta gäller i synnerhet Julian som inte är van vid att ducka i dörröppningarna. Anne är så fet att hon nästan fastnar här och var och Dick har vissa problem att krångla sig över trösklarna i sin rullstol, men klarar det med hjälp av bakåtknyckar som ser halvt livsfarliga ut. Stella är först rädd för Dick, men attraheras sedan av hans lugna röst och det faktum att han alltid sitter ner så att hon alltid kan komma och lägga huvudet i hans knä och bli kelad med. Den enda som rör sig obesvärat i huset är förstås George, men det är ju inte särskilt konstigt eftersom hon ofta var hemma hos sin far - hon bor nere i byn alldeles intill havet, i ett mycket litet hus.

Inget särskilt händer på kvällen, mer än att de äter en gemensam middag som lagats av hembiträdet. Anne kanske känner ett starkt behov av Valium och Julian kanske vill ta sig en rejäl whisky. Det beror litet på om spelarna har beslutat sig för att köra happy-reunion-stuket eller ångest-och-anklagelser-stuket.

Om gänget har lust kan de få åka till begravningsentreprenören och se Quentin en sista gång. Han har på sig samma frack som han hade när han tog emot Nobelpriset, men han har inte medaljen på sig. Han ser mycket fridfull ut.

3.2.2.1 Quintins arbetsrum

En sak som särskilt slår syskonen är att dörren till Quintins arbetsrum står öppen. När de var barn var de strängt förbjudna att gå in där, George också, och de fick bara se rummet i glimtar genom dörröppningen när någon gick in eller ut. Vad de såg då var ett enda gigantiskt kaos med travar av papper överallt, högar av böcker, en fullklottrad svart tavla och en grammofon som spelade klassisk musik.

Nu är rummet städat. Det stora mahognyskrivbordet är tomt sänat som på ett grönt skrivbordsunderlägg, en telefon och en lampa. Därinne finns också en bokhylla som de (syskonen) aldrig har sett eftersom den inte syns genom dörröppningen, och den är full med böcker om fysik, matematik och kemi. På väggen sitter det inramade Nobeldiplomet och ett foto av Quentin i frack och med Nobelmedalj tillsammans med en likaledes utstyrd man och en man med ordnar och krona, troligen den svenske kungen. Där hänger också ett foto på en trumpen George i klänning som tar examen, och ett stort färgfoto på henne i oljeställ ute i någon forskningsbåt med ett ytvattenprov i högsta hugg, brett leende mot kameran.

Om någon tar sig en närmare titt på rummet kommer de att märka följande: Skrivbordslådorna är helt tomma. Det finns inga som helst lösa papper någonstans. Under skrivbordsunderlägget kan de dock hitta en lista med boktitlar (se "Handouts" för hela listan) Hittar de den inte där **kommer** den att dyka upp någon annanstans i huset, i badrumsskåpet eller skafferiet eller var som helst, Quentin var ju som sagt förföljelsemanisk):

Den svarta tavlan är inte heller avtorkad. På den kan man se en massa märkligt klotter;

Det är Quentin som har ritat ett stiliserat ebolavirus och som har filosoferat över dödligheten hos de olika varianterna av sjukdomen. Marburg dödar 25%, Ebola Sudan 50% (lika många som digerdöden) och Ebola Zaire 75%. Ebola Reston däremot, smittar människor, men de verkar inte bli sjuka i någon större utsträckning, trots att viruset går som en löpeld genom en apflock.

Nej, George har inte städat rummet, och givetvis har Quentin själv inte gjort det. Sist hon såg det var det lika rörigt som vanligt där inne. Hon antar att hembiträdet har gjort det, men om man frågar henne visar det sig att nej, det har hon inte, inte skulle hon våga röra herr professorns papper heller!

3.2.3 Testamentet läses upp

Nästa morgon, efter frukosten och innan begravningen, kommer Quintins advokat, Mr James Sawyer för att läsa upp testamentet (se "Handouts" för det oavkortade testamentet). Det går i princip ut på att George får allt (förvånansvärt mycket av Nobelpengarna har investerats av ett finansbolag och mångfaldigats) bortsett från några smärre legat till hushållerskan, trädgårdsmästaren och doktorn, och en donation till Kungliga Brittiska Vetenskapsakademien. I en sista klausul donerar han innehålllet i ett bankfack i London till "Georgina, Anne, Julian och Richard Barnard, att göra med det vad som krävs, att förvalta efter bästa förmåga." Mr Sawyer ger dem nyckeln till facket, nummer 8-6-9-1 i Bank of Englands filial på Baker Street i London.

3.2.4 Begravningen

Det är dags för begravningen. Förvånansvärt många människor har slutit upp, dels en hel del vetenskapsmän från olika delar av landet, ja till och med en astrofysiker från Chile, men förutom dessa och en del andra mer eller mindre förutsägbara gäster har nästan varenda invånare i Kirrin dykt upp för att säga farväl till traktens store son. George torde vara djupt rörd. Många vackra tal hålls i kyrkan och gudstjänsten är vacker och mycket gripande. Intet öga är torrt.

Så är det dags att bära iväg kistan till den nyuppgrävda graven (intill Georges mors - Fannys - grav). George har insisterat på att få bära sin far till den sista vilan och Julian hjälper också till att bära kistan liksom Quintins gamle vän doktorn och ytterligare tre gamla vänner och kolleger. Det är en vacker vårdag, med solsken och en lätt bris från havet och trots begravningen så är det ändå ett ganska idylliskt tillfälle - den gamla stenkyrkan ser varm och vänlig ut och de nyutslagna blommorna doftar, en fjärl kommer flaxande och någonstans hörs en humla surra.

Då händer det. George, som går främst tillsammans med Julian, snubblar till (kanske är hon så tårögd att hon inte ser vart hon går?) och tappar taget om kistan! Mannen bakom George vacklar under den ökade tyngden och tappar taget han också. Kistan hamnar på snedden och locket flyger upp!

Inuti finns bara en gammal jutesäck fylld med sand.

3.2.5 Efterforskningar

Oavsett kaoset efter det oväntade avslöjandet med kistans innehåll (här kan du som spelldare ha riktigt roligt) så finns det inte så mycket att ta reda på. Liket var hos begravningsentreprenören senast igår kväll, och då var allt i sin ordning. Det spelar ingen roll hur mycket de frågar runt och vad poliserna undersöker: liket är borta, troligen hämtat genom ett uppbrutet fönster hos begravningsentreprenören (som naturligtvis är förkrossad). Ingen har sett något, ingen har hört något, det finns inga spår. Kirrin är en idyllisk liten by vid havet, och den har sin beskärda del av turister, vilket innebär att ortsborna inte längre lägger märke till främlingar på samma sätt som de gjorde för fyrtio år sedan.

Det är inte meningen att de skall slösa bort en massa tid på att fråga ut ovetande ortsbefolkning. De enda de skall göra i Kirrin är att hitta lappen med litteraturlistan som skall dyka upp någonstans, få nyckeln till bankfacket och eventuellt se krumelurerna på svarta tavlan i Quentins arbetsrum. Punkt. Mot London.

3.2.6 Spelldarinformation: vad är det frågan om?!

Vad som har hänt är att Dr Harold inser att han försade sig den där spritindränkta natten tillsammans med Quentin. Han vill naturligtvis inte att hans planer skall komma ut och han upptäcker att Quentin har börjat snoka. Sålunda skickar han två hejdukar till Kirrin för att skrämma, hota eller övertala Quentin att hålla tyst och/eller följa med tillbaka till Tristan da Cunha. När de kommer fram är han dock redan död och de får istället order att ta med sig kroppen tillbaka så att Dr Harold åtminstone kan komma åt Quentins DNA.

Dock måste de vänta tills begravningsentreprenören gjort honom i ordning och så, för om de stjälar liket innan dess kommer det naturligtvis att bli ett himla hallå och Dr Harold vill minimera risken för upptäckt på det här stadiet. Därför får de också order att bryta sig in hemma hos Quentin och ta med sig "allt som ser misstänkt ut". De är dock inte särskilt smarta, och har dessutom bråttom, så de rafsar åt sig allt på skrivbordet och i skrivbordslådorna och drar. Krumelurerna på tavlan missar de helt.

Dr Harold vet inte vad Quentin kan ha kommit fram till under sina sista månader i livet, och vad han har sagt till vem så han bestämmer sig för att dra igång sitt projekt. Den sjuke mannen Anne möter på stationen i London är ett av de första sjukdomsfallen, och vakterna som så omtänksamt för bort honom är i själva verket Dr Harold's män, som har fått order om att dölja hans död en liten tid eftersom de engelska hälsovårdsmyndigheterna annars kunde förvarnas om att pesten är på gång.

3.3 London

Det är inte absolut nödvändigt att alla de punkter som nämns nedan kommer med i äventyret, och de behöver inte heller inträffa i den ordning som de är uppräknade. Det som beskrivs i avsnittet "På nyheterna" bör lämpligen portioneras ut allt eftersom. Använd ditt sunda förnuft och gör som du vill.

3.3.1 Resan till London

Till sist(?) kommer gänget iväg till London, komplett med hund får man hoppas. Ganska nära London stannar de på en rastplats. Det är en ganska stor rastplats och i andra änden kommer en bil inslirande från London-hållet. Dörrarna slås upp och två små barn kastar sig ut och kräks på marken. Någon inne i bilen sliter in dem igen och den rivstartar.

Om någon skulle vilja ta en närmare titt på uppkastningarna ser han att de är mycket mörka, nästan svarta, och Julian, som är läkare, kan inse att det beror på att det är blod och vävnadsbitar i dem. Anne kan inse att de påminner om det mannen på stationen fick ur sig.

Nej, de kan inte hinna ifatt bilen. Ja, den var på väg från London.

3.3.2 På nyheterna

Det börjar så smygande med att alla nyheter berättar saker som att Drottningen ställt in ett framförande, något hon normalt sett väldigt sällan gör, på grund av sjukdom. Hovets pressekreterare dementerar dock alla rykten och berättar tryggt leende att hennes majestät förmodligen bara drabbats av influensa med en riktigt svårartad huvudvärk som följd. "Apropå huvudvärk..." fortsätter nyhetsuppläsaren förnöjt och berättar att de flesta läkemedelsföretag upplevt en ökande försäljning av huvudvärkstabletter det senaste kvartalet. (Om någon undrar: Quentin dog av influensa, ja. Han hade inte mer signifikant huvudvärk än man brukar ha när man har influensa).

Plötsligt bara exploderar pesten. BBC meddelar att Drottningen dött "efter en kort tids sjukdom". Landsorg utbryter, folk gråter på gatorna, tidningarna ger ut extranummer om henne, allting stänger utom Mc Donald's och en och annan indisk livsmedelsaffär - kanske lika bra eftersom allt fler och fler ändå fått stänga "på grund av sjukdom". Nyheterna blir allt mer skrämmande och bisarra. Kändisar och stadsmän dör från timme till timme. Plötsligt styrs nästan halva världen av vicepresidenter eller *deras* vice, folk man aldrig hört talas om. De statsmän som fortfarande finns kvar betar sig konstigt. Påven håller ett mycket hätskt och elakt tal där han börjar fördöma först homosexuella, sedan kvinnor som gör abort, folk som använder preventivmedel och till sist säger han rent ut att de enda som är värda att komma in i himmelen är rätttroga katoliker och resten kan dra åt fanders, bokstavigt talat. Detta tolkas naturligtvis som en uppmaning till korståg och en ursäkt för jihad och allt möjligt. FN står inför en världskris, men blir förlamat efter det att generalsekreteraren sagt "Ah, lät dem slå ihjäl varandra bara" i en direktsänd TV-intervju. Bill Clinton erkänner öppet att han tänder på fjortonåriga praktikanter och mer än gärna förför dem, och sedan kräks han över hela den församlade journalistkåren.

Alltmer upphetsade reportrar berättar om bränder, börskriser, plundringar och småkrig världen runt, men efter några dagar (två?) överskuggas detta av ett enda ämne: Pesten. Den härjar överallt och det verkar inte finnas någon bot, någonstans. Den har blossat upp även på helt orimliga och avlägsna platser som forskningsstationer på Antarktis och man misstänker att den antingen finns i allt vatten, nästan all föda, i atmosfären eller att den har väldigt lång inkubationstid.

Man letar febrilt efter ett vaccin, men det är förstås omöjligt att få fram, mångfaldiga och distribuera ett sådant i tid, åtminstone inte i England, även om det ryktas att vissa byar på landsbygden har bommat för sina utfarter och lyckats stänga pesten ute.

Stora folkmassor flyr panikartat av och an, de i London vill lämna staden, de på landsbygden vill in, men efter några dagar mattas paniken av - många har dött och de övriga inser att det inte är någon mening med att fly.

Gatorna blir allt tommare och de människor man ser är antingen dödssjuka och verkar ha gått in i en sorts galet stadium där de kan ta sig till med vad som helst, eller livrädda, smygande längs väggarna. Det blir allt vanligare att folk bara rasar samman blödande ur alla kroppsöppningar, spyende, hostande, i våldsamma epilepsiliknande anfall som efterträds av medvetlöshet och i nästan alla fall döden.

Till sist börjar sjukhusen och vissa apotekare dela ut dödliga mediciner till folk som vill dö för egen hand hellre än i sjukdomen.

Efter några dagar slutar nyheterna att komma - inga TV-sändningar mer och inga tidningar. Det finns fortfarande en tapper röst kvar på BBC's radioavdelning, som kan meddela att nu har även Andrews och Sarahs små döttrar fallit offer för sjukdomen - England har inga tronarvingar kvar längre.

3.3.3 Julians lägenhet

Det är ganska troligt att de väljer att övernatta hos Julian, eftersom han är den ende av dem som bor i London, och eftersom han har en stor lägenhet med två gästrum. När de andra kommer in där slås de av hur kallt det är där, och hur opersonligt. Det finns ytterst få möbler, ungefär som om Julian har fyllt behoven allteftersom han känt dem; han har ett litet matbord med en stol, en TV och en gammal soffa i vardagsrummet plus *en* skön fåtölj och en bokhylla med medicinska fackböcker. I gästrummen finns det sängar, garderober

och någon enstaka stol. Väggarna är nästan helt kala och gardinerna är likadana i alla rum; enfärgat blå. Vad än Julian lägger sina pengar på, så inte är det sitt hem.

Om de bestämmer sig för att gå ut och äta kvällsmat (Julian lär inte ha mycket i kylen) så kommer den första restaurangen ha stängt pga sjukdom. Den andra de går till är visserligen öppen, men nästan tom.

3.3.4 På banken

Bank of Englands filial på Baker Street är en imponerande lokal; marmorgolv, kristallkronor, läderfåtöljer att sitta i medan man väntar, dystra oljemålningar - hela konceptet. Det är långa köer (längre än de borde vara noterar Dick rutinerat, borde de inte ha fler tjänstemän här?). Till sist tas de emot av en proper banktjänsteman som efter en massa säkerhetsrutiner och upplåsande av grindar övervakar dem när de låser upp bankfacket och tar ut en stadig pappkartong. Han för dem till ett litet rum där de kan titta på sakerna i fred (och låser och stänger naturligtvis alla dörrar till bankfacken) och lämnar dem sedan. När de vill låsa in sakerna igen säger de bara till honom och så passeras alla säkerhetsspärrarna igen, en gång på väg in och en gång på väg ut.

I kartongen finns följande saker (se "Handouts" i vissa fall):

EN BUNT KÄRLEKSREV skrivna av Quentin och Georges mor Fanny, till varandra

EN HANDFULL SMYCKEN - kusinernas farmors vigselring, Georges mormors pärlhalsband, en kravattnål i rent guld etc.

EN MASKINSKRIVEN UPPRÄKNING av några frimärken

TVÅ BÖCKER: "Pestens tid" av Stephen King och "Vita pesten" av Frank Herbert.

EN VACCINATIONSLAPP tillhörande George

ETT MYCKET GAMMALT OCH TUMMAT FOTO av Fem-gänget i tio-tolvårsåldern, glatt leende

NOBELMEDALJEN

ETT SKOLFOTO på Quentin m fl från tiden på Eton

ETT ANNAT SKOLFOTO på Quentin m fl, från Oxford

NÅGRA TIDNINGSARTIKLAR från Nobelveckorna

Kärleksbrev ligger där av nostalgiskäl liksom smyckena och fotot på gänget.

Nobelmedaljen, artiklarna och skolfotona pekar alla på Dr Harold - han finns med i artiklarna och på bägge skolfotona (han är längst och magrast på bägge, och har mycket stora öron).

Frimärkena har alla att göra med öar i Atlanten, antingen är de från öarna eller så föreställer de dem. Alla Atlantens öar/ögrupper finns med utom en - Tristan da Cunha.

Vaccinationslappen och böckerna syftar givetvis på den sjukdom Quentin tror att Dr Harold vill sprida. På vaccinationslappen finns alla de vanliga vaccinen plus några mot malaria och så ett specialvaccin. Signaturerna är gjorda av dels bydoktorn i Kirrin, men också av Georges läkare i London, James Jones. Om de söker upp honom och frågar honom om det konstiga vaccinet kommer han att berätta att han blivit kontaktad av Georges familjeläkare (vilket inte är sant, det är givetvis Dr Harold) som berättade om någon sällsynt sjukdom som dödat Georges mor (som i själva verket dog i en bilolycka) och bett honom injicera följande vaccin för att rädda George från samma öde. Den främmande läkaren hade försäkrat Jones om att det var en nytt vaccin mot den här sjukdomen som Jones aldrig hade hört talas om) och han verkade vara väldigt väl insatt i Georges fysiologi, blodvärden, blodgrupp och allmänna konstitution, så Jones trodde honom. George flyger förmodligen i taket när hon får veta att hennes läkare har injicerat en för honom okänd substans i henne på inrådan från en främmande man, utan att ens fråga henne!

3.3.4.1 Böckerna

Om de vill kan de läsa böckerna (eller på böckernas baksida). Att läsa dem tar ungefär tjugofyra timmar om man orkar sträckläsa och läser snabbt. Om någon av spelarna har läst någon av böckerna har deras karaktär också gjort det.

"Pestens tid" handlar om hur en "superinfluensa" rymmer från ett labb i USA och tar död på 99% av befolkningen. De överlevande drabbas av oroande drömmar och syner som för dem antingen till "det godas" förkämpe (en gammal svart kvinna) eller "det ondas" representant (en odefinierad icke-människa i mänsklig gestalt. Det hela slutar med att den goda sidan skickar ut fyra tappra män (i enlighet med Guds vilja förmedlad genom den svarta kvinnan) att ta itu med ondingen, som hotar med invasion. Tre av dem blir tillfångatagna och skall avrättas, men på grund av en underlydandes missriktad lojalitet och ondingens egna misstag sprängs en kärnvapenmissil och allesammans förtärs i den renande elden. Den fjärde av de goda blir aldrig tillfångatagen ety han skadas på vägen, utan han återvänder tillbaka med nyheterna om vad som hänt (han såg svampmolnet). Det är en rätt okej bok på det hela taget, om man bortser från att King i vanlig ordning varit för förtjust i övernaturligheter och andra konstigheter. Som skildring av hur de enskilda överlevande skulle kunna tänkas hantera en världsomspännande pest är den dock utmärkt.

"Vita pesten" handlar om en biokemist vars fru och barn blir civila offer i ett IRA-bombattentat. Han utvecklar någon slags schizofreni och en annan hämndlysten personlighet tar över. Ensam i en kallare skapar han ett virus som dödar nästan alla kvinnor. Hans grundtanke är att släppa lös den bara i Irland England och arabvärlden eftersom han anser att det är därifrån alla terrorister kommer, men den sprids naturligtvis. Mot slutet av boken har hans rätta personlighet tagit över igen, temporärt och han har hjälpt till att ta fram ett vaccin, även om han sedan återigen blir galen och flyr undan en lynchmobb bort bland Irlands gröna kullar. Kvar finns en värld med hundratals män på varje kvinna - ett nytt samhälle fyllt av bitterhet bland de övergivna männen, ett samhälle där kvinnor antingen kan tillskansa sig en maktposition genom månggifte med rätt sorts inflytelserika män, eller riskerar att ses enbart som en värdefull ägodel. Också en ganska bra bok om vad som skulle kunna hända med en värld och ett samhälle efter en pest.

3.3.5 Tvillingbröderna

Kommer du ihåg de bägge tvillingvakterna som förde bort den sjuke mannen på stationen? Nå, de här tvillingarna har en tendens att dyka upp litet här och var så att säga i ögonvrårna på Fem-gänget. De kanske sitter på banken och väntar de också, de kanske råkar hamna på samma lunchrestaurang som gruppen, står bakom den i kön, åker i samma tunnelbanevagn... faktiskt dyker de upp oftare och oftare, mot slutet av vistelsen i London så ofta att det verkar fysiskt omöjligt för dem att ens **kunna** göra det. Det hotar aldrig gänget, eller talar med dem, eller ses göra något olagligt, de bara... är... överallt. Om de blir konfronterade kommer de att påpeka att de är på en offentlig plats, att det är ett fritt land och att de har all rätt att vara just där. Stella kommer förresten undantagslöst att morra åt dem.

Vilka är de då? Ja, de är naturligtvis Dr Harold's hantlangare, och de är faktiskt inte tvillingar utan två kloner av samma person. Det finns fler kloner av dem, som alla uppträder parvis på massor av obskyra ställen. Några av paren har fått order att hålla gänget under uppsikt, medan andra bara är i England som observatörer.

3.3.6 Jakt på information?

Förr eller senare kanske gruppen kommer på att det är Dr Harold som Quentin försökt peka ut åt dem. Om de vill kan de nu vända sig till sina privata informationskällor för att ta reda på mer om honom. Några av deras källor kommer att vara försvunna (läs: svårt sjuka) men andra går det att få tag på.

Julians kontakter inom medicinen (bl a en gammal professor i fysiologi som haft dem bägge två som elever) säger att Dr Harold visserligen är en genial forskare, men att han hade alltför litet empati för att kunna bli en bra läkare. Tydligt ägnade han sig under sin studietid åt plågsamma djurförsök som gick ut på att

utsätta djuren för olika "behandlingar" innan de avlivades och frystes ned. Dr Harold's dröm var tydligen att försöka återuppliva dem igen. Ett synnerligen ambitiöst projekt för en student, men så lyckades han ju aldrig heller.

Dicks gamla bankkontakter kan snoka reda på att han runt 1970 tog ut alla sina Nobelpengar i omgångar och att han idag inte har en enda penny insatt i någon engelsk bank.

George kan, om hon söker upp sina skumma undergroundpolare och låter dem utföra litet datahack i lugn och ro, få reda på att Dr Harold har lämnat landet men inte imperiet. Han var en tid mycket populär i vissa nynazistiska kretsar efter att ha uttalat sig om att han skulle vilja skapa en ny perfekt människors, men han har tydligen av sagt sig den "äran" med motiveringen att den rasen skulle vara en sammansmältning av de bästa egenskaperna hos alla sorters folkstammar. Då hamnade han istället på deras dödslistor.

Anne får inte fram något, föga oväntat.

3.3.7 Utpressningsbrev

En morgon får de allihop (oavsett om de har sovit på samma ställe eller inte) utpressningsbrev som innehåller alla möjliga sorters traumatiska fakta och bilder samt naturligtvis ett hot; "Sluta snoka, annars... Julians och Georges brev innehåller bl a foton på dem när de utövar sina varianter av sex, och Annes brev är egentligen ett paket, fyllt med tomma Valiumburkar med hennes namn på. Den ende som har ett brev som inte är så komprometterande är Dick. Vill du vara riktigt stygg kan du låta dem få varandras brev! Förhoppningsvis får alla skojiga ångestfall och vill kanske dra sig ur... betona då att detta är deras kanske enda chans till revansch; deras enda chans att bli hela människor igen. Dick och George kommer säkert att driva den här tesen, ivrigt påhejade av Stella.

3.3.8 På sjukhuset

Man skulle ju kunna tänka sig att Julian förr eller senare går till sjukhuset, tar kontakt med det eller att de söker honom. Han har visserligen semester, men läget är ju liksom litet ansträngt. (Det kan också hända att de struntar i att söka upp honom eftersom de antar att han är död, eller att de helt enkelt har för fullt upp för att hinna göra det). På sjukhuset är det fullt kaos. Det finns sjuka människor överallt (se symptom i avsnitt 2.2, "Pesten") och luften är fylld av klagoskrin och en nästan ofattbar skräck. Den vårdpersonal som fortfarande är frisk och på plats arbetar nedsölade av patienternas blod och många av dem stupar till sist själva, inte i en säng för några lediga sådana finns det inte, faktiskt ligger det lik i många sängar som ingen hinner flytta på. Några läkare har börjar gå runt och injicera dödliga doser morfin och liknande till de patienter som fortfarande har ett någorlunda fungerande blodomlopp.

3.3.9 Vad göra?

Vad skall Fem-gänget göra nu??? Den stora ångesten börjar gripa tag i dem. Runt den dör folk som flugor; när skall de själva drabbas? Har inte några av dem börjat känna av huvudvärken på senare tid, är det inte en och annan som mår lite för illa litet för ofta, och var kom det där blåmärket ifrån egentligen?

Ja, förr eller senare inser de förhoppningsvis att Dr Harold håller hus på Tristan da Cunha, antingen genom att dechifrera frimärkssamlingsledtråden, eller "finna lösningen på Sirius' yta" dvs Stellas lurviga mage, där koordinaterna står. Förhoppningsvis finns det ett vaccin på Tristan, annars är de illa ute. Det finns bara ett sätt att ta sig till Tristan i tid, och det är att flyga, men George har flygcertifikat på sportflygplan så det är bara att ge sig iväg. De kan också få hyra/kapa ett plan om de vill, huvudsaken är att de kommer iväg och att resan inte tar lång (spel)tid.

Om spelarna inte begriper att det är till Tristan de skall kommer Dr Harold att skicka på dem ett gäng av de blonda tvåmetersklonerna som helst fräckt stugar in dem i ett flygplan och åker.

3.4 På ön

Oavsett om de väljer att själva flyga till ön eller blir kidnappade störtar planet i vattnet och bara de själva överlever. Utmattade lyckas de ta sig iland på huvudön.

3.4.1 Om ögruppen

Tristan da Cunha-gruppen tillhör Storbritannien och ligger i Sydatlanten, ungefär mitt emellan Sydafrika och Argentina. Det är 2 800 km till närmaste bosättning (Sankta Helena, en annan ö) - det är den mest ensligt belägna bebodda platsen i världen. Gruppen består av de tre öarna Tristan da Cunha, Nightingale och Inaccessible som bildar en nästan liksidig triangel, och så den lilla ön Gough som ligger en bit bort från de andra.

Tristan-ön är en vulkanö, nästan cirkelrund med en yta på 98 kvadratkilometer (en fjortondel av Öland, hälften av Hisingen). Dock är det inte så mycket av den här ytan som går att utnyttja eftersom det mesta av den består av branta sluttningar - vulkanen är hela 2060 m ö h och oftast ser man inte toppen på den eftersom den brukar vara insvept i moln. Från öns mitt utstrålar djupa raviner, några av dem med forsar i.

Vulkanen har en liten krater med en sjö i, men det är mycket svårt att ta sig dit. Den är fortfarande aktiv och hade sitt senaste stora utbrott 1961, då hela öns befolkning evakuerades till England under två år.

Bara på ett fåtal platser finns lägre stränder och planare ytor. Endast på ett ställe finns det ett kulligt slättland där ögruppens enda bosättning - Edinburgh - finns och alla åkrar finns. Detta slättland har en yta på fuffiga 4 kvadratkilometer.

Floran består mestadels av ormbunkar, gräs och vindpinade buskar, men blir ymnigare i raviner. Öarna är mest kända för de sällsynta fågelarter som lever här; Tristan-trasten (jajamensan!) och en flyoduglig fågel kallad "island cock". Där lever också klipp hopparringviner, sjöelefanter och pälsälar. Ovanför kustbranten lever även får och förvildad boskap.

Nej, det finns inte så mycket som gänget kan göra på ön, i synnerhet inte Dick i sin rullstol. Eftersom sluttningarna är så branta och växtligheten är ganska snårig är det svårt att röra sig obehindrat, och de har varken mat, färskvatten eller skydd. Vad de kan ta sig till är att gå till byn, öppet eller i smyg, och se vad som händer där.

3.4.2 Folket på Tristan och livet i byn

Det finns bara ett enda samhälle på Tristan-öarna och det ligger på Tristan da Cunha och heter Edinburgh. Förr bodde det ungefär 300 personer på ön, i hundratalet hus. De brukade odla potatis på den enda odlingsbara sluttningen, och de flesta av männen arbetade på öns fiskfabrik. Det var ett litet samhälle där alla kände alla och nästan inga brott förekom - det vore ju som att begå brottet mot sig själv.

Även nu bor det ungefär 300 personer på ön, och de lever fortfarande i samsamhet med varandra, men det är inte **samma** 300 personer...

Alla öborna är klädda i vita träningsoveraller. De rör sig makligt och verkar inte vara alltför begåvade, men de är vänliga och hjälpsamma. Bara ibland blixtrar någon av dem till med något som liknar normal intelligens, eller till och med överintelligens, men det varar bara någon enstaka minut.

På något vis verkar vissa av dem vara bekanta, i synnerhet en fet vit man med gråsprängt oljigt hår som går av och an längs bygatan och nynnande sopar den. Han har en mycket vacker röst, och naturligtvis är det Elvis, men det behöver de ju inte inse med en gång... själv kommer han förresten inte ihåg vad han heter. Där finns också en kvinna som måste ha varit mycket vacker när hon var ung, för det är hon fortfarande och en kort, hetlevrad höknäst man som diskuterar något på ett främmande språk. När man tilltalar dem svarar de vänligt, hon på nästan helt korrekt engelska, han på en engelska med en odefinierad brytning. De presenterar sig som Olof och Ingrid (dvs Palme och Bergman om du undrar). Som sagt, stället är befolkat med en hel del kändisar,

titta på listan i början, eller välj några egna (det väsentliga är att de skall ha dött under mitten av sjuttioalet eller senare).

Alla öborna verkar vara lätt förvirrade. De flesta minns bara sina förnamn, vissa inte ens det (det är de tidiga försöken). De har ingen aning om hur de kom dit, eller vad de gjorde innan dess, men de visar prov på en del extraordinära färdigheter. En man står t ex och löser avancerade mattetal för sig själv (eller är det bara gallimatias? Ingen i gänget är tillräckligt bra på matte för att veta!). En annan man (också han tämligen fet) har hittat en gammal polariodkamera som han fotograferar de vackraste kvinnorna med. De poserar förtjust och vant och fotona blir mycket bra, men ändå på något sätt skrämmande. Kanske beror det på skuggspelet i deras ansikten eller bara den lätt förvirrade blicken i deras ögon. Han fotograferar också fåglarna på ön, alla sorters fåglar, till och med måsarna och trutarna. Han verkar vara rätt fixerad vid fåglar och vackra kvinnor faktiskt (det är Hitchcock).

På det hela taget påminner byn om en klinik för senildementa och andra lätta psykfall som förväntas hjälpa till med de dagliga sysslorna som en sorts friskvård, men här finns inga sköterskor, inga brickor med lugnande mediciner, inga fasta tider eller färdiglagade måltider. Alla irrar omkring och klarar sig tämligen bra själv. Några ägnar sig åt potatisåkrar och trädgårdsland, andra fiskar, vissa ser efter hönsen och liknande. När de är hungriga öppnar de en konservburk eller lagar till någonting, när det är kväll samlas de på stranden vid en stor eld och sjunger och spelar eller berättar historier för varandra. Ibland har de diskussioner som kan bli både intressanta och djupsinniga, men det händer ofta att någon, som är mitt inne i ett mycket intelligent resonemang plötsligt hejdar sig strax innan slutsatsen och låter resten av anförandet rinna ut i ett ohörbart mummel.

3.4.3 "Fångarnas marsch" och stålporten

Vid lunchtid en dag händer det plötsligt något! Ytterligare en grupp människor i vita träningsoveraller visar sig, närmare bestämt ett tiotal av de blonda storvuxna manliga klonerna. Dessa verkar inte tillhöra "patienterna" om man nu får kalla dem så, och de är inte heller vårdpersonal, snarare en sorts vaktmästare. De kommer med en kärra konserver som de lastar av på torget, och de hämtar också en del potatis, ägg och grönsaker. Ingen protesterar, men ingen verkar vara glad åt att se dem heller.

När födotransaktionerna är avklarade blåser en av dem (tydligen ledaren, för han har en svart keps) i en visselpipa och alla "patienterna" ställer upp sig på raka led (15 x 20 personer kan man då räkna fram att de är). Klonerna verkar läsa och pricka av på en lista och väljer sedan ut tio personer efter att ha konsulterat listan. Dessa tio (Elvis är en av dem, Hitchcock en annan) ställer resignerat upp på ett led och börjar tillsammans med klonerna gå upp mot vulkanens topp.

Wow!!! Ett typiskt läge att smyga efter dem!!! Om gänget inte gör det så kommer Stella att sätta efter dem. Om de följer efter hinner de se hela gruppen försvinna in genom en stor stålport i bergssidan. Den stängs med en metallisk klang.

Även om de inte följer efter vid just detta tillfälle kommer de förr eller senare att hitta porten, antingen tack vare Stella eller genom en helt vanlig Fem-gängetslump. Nedanstående händer oavsett när de hittar porten.

Om de går fram och kikar kan de se att det finns ett kodlås infällt intill porten. Innan de hinner börja pilla på det öppnas dock dörrarna igen och ett antal förvirrade patienter som de inte har sett tidigare kommer ut och kisar mot ljuset. De har bara en klon med sig och han följer dem en kort bit nedåt vägen, tydligen för att se till att de går till byn ordentligt.

När han kommer tillbaka kan de se delar av koden han slår in, den börjar med 1, följt av 9, och det verkar vara fyra siffror. Om de kör alla de gamla tricken som att andas på panelen för att se var imman fäster och inte fäster, eller om de beslutar att pröva sig fram genom de hundra nummer som förhoppningsvis finns att välja mellan eller om de tänker efter litet och testat vad som skulle kunna vara logiska gissningar, kommer de till sist fram till att de två sista siffrorna är 6 och 8... Dr Harold fick sitt Nobelpris det året, 1968.

3.4.4 I vulkanen

Väl innanför porten finns det bara ett håll att gå åt; en lång svagt böjd gång, sporadiskt upplyst av ganska så dåliga lampor. I änden av gången finns det ytterligare en ståldörr, men utan lås, och på den sitter biofara-symbolen (de som återfinns på scenariots framsida) och en varningstext: "VARNING. SMITTFARLIGT OMRÅDE. OBEHÖRIGA ÄGA EJ TILLTRÄDE"

Det finns en glasruta i dörren och när man tittar igenom den kan man se hur korridoren fortsätter ytterligare en bit, tills den hejdas av en helt vanlig dörr.

Därinnanför finns vad som verkar vara ett vanligt smittskyddslabb kombinerat med sjukhus kombinerat med bårhus. Följande rum kan hittas och beskrivs nedan. Du kan hoppa över några av dem om de innehåller sådant spelarna redan har dragit slutsatser om, eller om det är ont om tid.

3.4.4.1 Hjärnrummet

I det här rummet är det mycket kallt, och det är också mycket kallt. Mitt i rummet står några formalinfyllda skålar med hjärnor i. Gulnade etiketter talar om att det är hjärnor från vita kaukasier, australiska aboriginier, afrikanska bushmän, spanjorer, mulatter, mestiser, araber, eskimåer osv. Prover har tagits av alla hjärnorna. Väggarna är täckta med lådor av rostfritt stål. Om man drar ut dem inser man att de är frysfack, för inuti är de frostiga och det är mycket kallt. I varje låda ligger en hjärna tillsammans med en prydligt inplastad etikett som talar om vems den är. En av hjärnorna tillhör Georges far Quentin.

3.4.4.2 Bårhusavdelningen

Bårhusavdelningen påminner starkt om hjärnrummet (det skulle kunna vara samma rum men med två olika avdelningar om du vill. Även här är väggarna täckta av luckor i rostfritt stål och om man drar ut dem (de glider ut mycket lätt och tyst) hittar man djupfrysta lik. Kring tån har de ett snöre som håller fast en etikett som talar om vilka de är, när de dog och när de "hämtades", dvs när deras kroppar rövades bort och frystes ned. Intervallet mellan de bägge tidsangivelserna är mycket kort, på sin höjd en kvart. Några av offren är uppenbart mördade.

3.4.4.3 Labblokalerna

Labblokalerna ser ut som labblokalerna gör. Överallt finns det skåp med bägare, e-kolvar, mätglas, trattar, rundkolvar etc, det finns dragskåp längs väggarna, här och var finns det pipetter och flaskor med destillerat vatten, titrerställningar och likande. Överallt står det också kolvar med märkliga beteckningar, innehållande olika vattenlika vätskor. Som gammal kemist vill jag särskilt påpeka att ungefär 95% av alla vätskor i labbet är helt färglösa och genomskinliga, precis som vatten. Längst bort finns det ett förråd med allehanda kemikalier i, och en frys, med en massa biologiska agenser. På många av flaskorna sitter det små dödsfall och på någon enstaka finns det biofara-symboler. Det finns ett inkubationsrum också, ett varmt litet rum där bakteriekulturer odlas. Det finns även en bokhylla i ett av labben, och den är full med böcker om biokemi, virologi och epidemiologi. Det finns också dörrar in till ett inre labb, men på dem sitter det massor med biofara-symboler plus att de har kodlås (och det är *inte* samma kod som till porten).

3.4.4.4 Övervakningskamerorna

Det finns ett inglasat utrymme i en av korridorerna, ett som man måste smyga förbi. Där sitter det en klon och stirrar trött på ett antal TV-monitorer. Monitorerna visar bl a följande:

- Hur de patienter som hämtats in på förmiddagen får olika injektioner som uppenbart är smärtsamma. De är dock nödvändiga för deras allmänna välbefinnande, och därför måste de komma upp till vulkanen ibland

och få sina doser, men det vet givetvis inte Fem-gänget som kanske antar att det är tortyr eller plågsamma experiment det är frågan om.

- Hur varelser klädda i blå rymddräkt med lufttuber på ryggen och hela konkarongen utför odefinierat laboratoriearbete; blandar ihop saker i provrör, tittar i mikroskop etc. De rör sig mycket långsamt och behärskat, men vid något tillfälle verkar de bli uppspelta och klappar varandra på ryggen.

- En zooavdelning fylld med olika sorters apor och några grisar i bur på bur på bur.

- Ett rum med sex sängar där det ligger människor, eventuellt i koma. Hjärtrytmen är långsam (ser Julian) och EEG-linjen helt rak, men något injiceras in i kroppen på dem. De får kraftiga elchocker med jämna mellanrum och på några av dem börjar EEG-linjen faktiskt variera något - det finns hjärnaktivitet! Hos en av patienterna, som visar upp en del aktivitet i hjärnan, ger dock hjärtat upp av elchockerna. En irriterad klon kommer in och stänger av apparaturen och forslar ut kroppen.

3.4.4.5 Missfostren

Ett rum är fullt av stora glastankar fyllda med någon sorts odefinierbar vätska. I tankarna förvarar Dr Harold sina mer spektakulära, men ändå misslyckade klonexperiment. Där finns en man med två huvuden, en man utan, en grotesk man-kvinna - inte en hermafrodit utan en varelse som har två framsidor, en manlig och en kvinnlig, en kvinna som nästan ser ut som en sjöjungfru; hon har långt blont hår och hennes ben är sammanväxta ned till vristerna. Där finns också en dvärg med ett enda, mycket stort öga i pannan och en uppsättning siamesiska trillingar som sitter ihop som en treklöver, med tre överkroppar och en sammanväxt underkropp med tre ben. Man skulle kunna misstänka att Dr Harold har odlat fram en del av de här tragiska varelserna bara på kul, kanske till och med har strävat efter att skapa så groteska varelser som möjligt.

3.4.5 Mötet med Dr Harold

Förr eller senare stöter gänget naturligtvis på professorn. Detta sker inne i berget, helst i rummet med missfostren (bara för stämningens skull). Om de verkligen verkligen inte går in i berget kommer klonerna att hitta dem och hämta dem, och de kommer då att passera igenom eller förbi en del av rummen som nämns ovan.

Doktorn är mycket mycket lång och väldigt mager. Han har stora utstående öron, inget hår alls kvar och snörvlar hela tiden. Han är mycket vänlig och tillmötesgående och hälsar dem välkomna till ön. Han frågar dem också vad de tycker om hans plan - har de inte riktigt listat ut den själva berättar han naturligtvis gärna! Han är mycket stolt över att ha utvecklat ett ebolavirus som smittar genom luften och som har en månads inkubationstid och skrävar om hur han spritt det runt jorden med hjälp av alla de nya moderna budfirmorna och med hjälp av infekterad mat. Han skryter också med hur han som ende forskare i världen har lyckats framställa ett vaccin mot ett filovirus (den grupp av virus där ebola ingår) - George har fått det bl a. Hela tiden ler han, snörvlar och drar i fingerlederna så att de knäpper.

Om (när!) de anklagar honom för folkmord och allt möjligt annat kommer han bara att le stillsamt och berätta för dem om miljöförstöring, rasmotsättningar, överbefolkning, svält, krig, växande sopberg och sådant och försäkra dem om att han gjort helt rätt när han samlat kärnan till en ny mänsklighet på ön. "Patienternas" förvirring viftar han bort med en invändning: **de** kanske är förvirrade, men deras avkomma kommer inte att bli det, och deras ättlingar kommer att ha ärvt alla deras goda egenskaper.

Om det är så att han har låtit hämta dem till ön och de undrar varför så talar han om att han egentligen ville ha "den käre gamle Quentins" DNA, men att de fick tag i honom "så sent" att han inte är säker på att kunna utnyttja det, så då beslöt han sig sent omsider för att han ville att Quentins enda barn skulle få vara en del av den nya mänskligheten, tillsammans med Julian, för det behövs en läkare till på ön. Att Anne och Dick råkar vara där också ser han som ett rent misstag.

Om de har kommit frivilligt säger han att han väntat sig det, deras "psykologiska profil" har förutsagt det (i sådana fall skickade han utpressningsbrevet som ett incitament!).. Sedan säger han återigen det som nämnts ovan, att han vill att Julian och George skall ingå i den nya mänskligheten.

3.4.5.1 Dr Harold's planer för Anne och Dick

Men, men, vad skall det bli av Dick och Anne då? Ja, Dr Harold tänker naturligtvis döda dem. De har absolut ingenting i hans mänsklighet att göra, de är bara i vägen och slukar resurser till ingen nytta. Och det säger han till dem om de frågar, han är verkligen helt oempatisk, han förväntar sig att de skall förstå och hålla med om hans argument. Om de kan övertyga honom om att de har unika kunskaper kanske han kommer att låta dem leva ändå, men utan att föröka sig.

Han avfärdar iallafall dem och deras böner med en handviftning; han måste gå till labbet nu, de får tala mer om saken senare!

Om de inte frågar rent ut vad han menar, och inte flyr, så kommer Anne och Dick mycket riktigt att hämtas av några kloner nästa dag. De får veta att de måste vaccineras, men det är förstås allt annat än vaccin i den sprutan! Om de försöker fly lyckas de, men då måste de lämna ön fort innan de blir hittade igen, eller övertyga Dr Harold om varför just de är så bra att ha för honom.

3.6 Slutet

Mötet med Dr Harold är tänkt att vara scenariots höjdpunkt, men historien är förstås inte slut innan gänget beslutat sig för vad de skall göra nu. När de väl har bestämt sig rekommenderar jag att du berättar slutet för dem istället för att låta dem spela. Det finns litet olika slut på historien, välj ett av dem som verkar passa bra, eller ljug ihop ett själv.

3.6.1 Flykten från ön

Om det finns tid kvar och om gänget försöker kan de få stjäla vaccinet och fly från ön medelst båt eller i Dr Harold's privata plan. Det är ett pontonplan som ligger förtöjt i sjön inuti vulkanen, specialbyggt med extra bränsletankar för att klara längre sträckor, det var ju som sagt en bit till närmsta bit land. Stella kommer naturligtvis att leda dem rätt på vaccinet; det finns i sjukhusavdelningen, det var det som "patienterna" injicerades med bl a. Av en "lycklig" slump stöter de inte på några kloner någonstans som kan tänkas fråga dem vad de håller på med...

Låt dem flyga in över fastlandet (eller segla fram mot det efter veckor av strapatser), låt dem se stadens ljus glittra mot dem... bara för att finna några stackars förvirrade överlevande bland miljontals lik. Mer än 99,9% av världens befolkning har dött, men Internet, som byggdes för att klara ett kärnvapenkrig, fungerar fortfarande hjälpligt, och via nätet hittar de få överlevande varandra. Trots det är självmordsfrekvensen hög, närmare trettio procent. Världen kommer aldrig att bli sig lik igen.

Fem-gänget är för sent ute för att rädda de nu levande som hursomhelst alla är immuna, men vaccinet kanske kan rädda de barn som avlades före pesten och i sådana fall kanske bara har arvt möjligheten till immunitet av en förälder. Här kan du välja att vara stygg eller snäll; barnen föds och bli vaccinerade och allt är frid och fröjd, eller barnen föds dödfödda och alla vuxna har blivit sterila... ja, alla utom de på Tristan då.

3.6.2 Pest på ön

Ett annat alternativ är att Fem-gänget bar pesten med sig till ön, en pest som under sitt varv jorden runt har muterat en smula så att vaccinet inte fungerar längre... Ett slut i sann förtvivlan, med mycket ångest. Låt den obarmhärtiga huvudvärken komma, låt klonerna och "patienterna" falla samman om vartannat och blöda

och kräkas på varandra kring gänget, låt dem själva känna hur hela deras kropp löses upp, rinner bort i det obarmhjärtiga regnet som dragit in över ön.

3.6.3 Lyckliga-gatan-slutet

En sak som skulle kunna hända är ju förstås att de köper Dr Harolds idé och övertygar honom om att Anne och Dick skall få leva, eller att de aldrig inser att han vill döda Anne och Dick och att Julian och George sedan resignerar. I sådana fall stannar de kvar på ön och hjälper till att ta hand om "patienterna"... blir kompisar med Elvis, låter sig fotograferas av Hitchcock och så vidare. Så småningom kanske de tar hand om kolonins första barn, eller också gör de inte det eftersom Dr Harold visserligen har lyckats återuppliva folket på ön, men på bekostnad av deras fertilitet. Han kanske fortfarande kan odla provrörsbarn, men då behöver han kvinnor som kan bära dem - George, eller Anne om hon lever.

Om man vill vara vidsynt kan man ju säga att det här slutet är ett där gänget räddar mänskligheten - från sig själv.

3.6.4 Atombombsslutet

I det här slutet flyr de från ön, men kommer inte så långt innan de ser svampmolnen stiga över horisonten. De överlevande militärerna har uppenbarligen bestämt sig för att pesten kan bombas ihjäl, eller att ingen skall få invadera deras land när de är borta. Man kan bryta här, eller låta dem återvända till en sorts modifierat "Lyckliga-gatan-slut", kanske kommer radioaktiva stoftmoln och förgiftar allt på ön, kanske alla dör i en sjuka det definitivt inte finns något vaccin mot - strålningsjukan.

4. KARAKTÄRER

4.1 Anne

Anne förr

Anne är yngst i syskonskaran Julian-Dick-Anne och dessutom en riktigt tjejig mes. Anne diskar, städar och lagar mat, allt utan minsta knot. Hon håller reda på när maten börjar ta slut och under inköpen köper hon ofta en bukett blommor eller något annat till någon lämplig person, vanligtvis kvinnan som Fem-gänget just då bor hos på sitt lov. Naturligtvis är hon också ett litet under av artighet som inte vågar stå på sig om någon vuxen skulle vara ohövlig eller säga emot henne. Hon är en liten fegis över huvud taget, och är nästan alltid den sista att gå med på något våghalsigt, även om hon hemskt gärna skulle vilja vara lika modig som de andra. Hon har en replik som hon undantagslöst yttrar i början av varje lov och som lyder ungefär såhär; "Vad skönt det skall bli med ett lugnt lov utan några *äventyr* för en gångs skull!" Men snäll är hon, och liten, och söt, och gamla damer älskar henne. Det skulle Farbror Bosse också ha gjort.

Hon beundrar alla de andra i gänget oerhört. Julian för att han är så klok och stark och alltid tar hand om henne, Dick för att han är Julians ställföreträdare och sin kusin George för att hon är så modig fast hon är flicka - fast hon är nog litet *för* pojkkaktig för att det skall vara bra för henne. Anne säger inte något av det här rent ut, men det kan märkas på hennes sätt att handla.

Anne nu

Naturligtvis gifte sig Anne redan som ganska ung med en av de ungar Fem-gänget mötte i ett av sina otaliga äventyr, nämligen med Tinker, han som ägde en fyr. På så sätt kunde hon fortsätta att vara beskyddad av en

manlig person samtidigt som hon ägnade sig åt matlagning och att sköta ett hem. Sex fick hon dock aldrig någon större kläm så Tinker - som då var en lätt försupen journalist på The Sun - lämnade henne med en tio år yngre fotograf i mitten av åttiotalet. Detta blev en svår kris i Annes liv - hon var ensam för första gången på över fyrtio år; ingen man, inga barn, ingen utbildning och således varken jobb eller pengar. Naturligtvis halkade hon in i en svår depression och åkte ut och in på diverse psykhem under några år ända tills hon till sist tog sig samman och skaffade arbete som hushållslärlarinna på en flickskola. Hon är alltså tillbaka i den trygga internatskoleatmosfären, men den är sig inte lik längre - eleverna är uppkäftiga och röker, super och till och med knarkar i smyg, och usch vilka oanständiga böcker de läser! Här är hon alltså nu; en desillusionerad femtiofyra år gammal mental oskuld som vill tillbaka till det glada femtio- och sextioalet, ständigt mer eller mindre deprimerad - Anne kan börja gråta precis när som helst, till synes omotiverat, men hon gör sitt bästa för att dölja det, liksom sitt Valiummissbruk... och sin omåttliga förtjusning i choklad som har gjort att hon har lagt på sig bortåt en sjuttio kilo för mycket... ja, hon väger runt 150 kg.

Hon har en helt otrolig dödsskräck och är sålunda rädd för nästan allt. Hon brukar ringa Julian och beskriva sitt hälsotillstånd med jämna mellanrum (varannan dag), och varje gång försäkrar han henne lika irriterat om att det inte är något fel på henne om hon bara kunde gå ner de där sjuttio kilona. Efter det lägger han på, och Anne måste ringa upp igen, förkrossad, och gråtmilt be om ursäkt för att hon störde.

Faktum är att just Julian och Anne har en hel del ouppklarat mellan sig, en händelse som ingen av dem någonsin yppat, och som mycket väl kan ligga till grund för Annes havererade sexliv. Det hände sig nämligen att de två var ensamma hemma en kväll när Julian var i artonårsåldern och Anne själv var sexton. Dick var ute med någon flicka och deras föräldrar var på teatern, och just den här kvällen var ingen av Annes väninnor hos henne för att fnissande beundra hennes stiliga storebror Julian. Anne var ute i köket för att skära upp litet djupfryst äppelpaj åt dem, när kniven slant och hon skar sig djupt i tummen. Julian hörde hennes tjut och kom ut i köket för att se vad som stod på och Anne, som alltid hade varit svag för sin storebror, kastade sig gråtande i famnen på honom. Så småningom tvättade och förband han hennes sår, men den tidigare omfamningen blev väl för mycket för honom, för han kunde inte sluta smeka hennes skadade hand, och hon lät honom göra det, villigt till och med, visst gjorde hon, och rätt vad det var låg de i varandras armar och kysstes. De hamnade i Annes säng, nakna, och efter det... efter det var allt underbart.

En stund senare hörde de hur det slog i dörren och deras föräldrar kom hem. Julian samlade ihop sina kläder illa kvickt och smet in till sig och låtsades att han gått och lagt sig. Nästa morgon var allt som vanligt, men han var aldrig ensam med henne igen.

Han förnekade henne. Hur kunde han göra det efter att de haft de så skönt ihop? Hon visste att de antagligen inte borde ha gjort det, men med sin egen bror kunde man väl inte bli med barn heller, och Julian hade ju alltid varit hennes trygghet, hennes beskyddare. Han var den stiligaste och klokaste och snällaste pojken någonsin och de hade haft det så bra, hur kunde han bara strunta i det efteråt, hur kunde han?!? Och hur kunde han överlämna henne till Tinker och se henne bli olycklig med honom. Varför reste han sig inte upp på bröllopet och sade "Nej, nej, **nej**, du rör inte min syster, din otäcking, hon skall bo hos **mig**, och ta hand om **mitt** hem, och sova i **min** säng om nätterna!". Varför gjorde han inte det, ville han verkligen att Tinker skulle göra allt det där motbjudande med henne?

Tankar vid återträffen

Om Dick: Kära nån då... ja... han ser ju ut att må bra, men... de där förtvinade benen! Tänka sig, min storebror i rullstol... Och ändå så glad och trygg... vilken fin människa han är ändå, trots tragedin!

Om George: Hon ser så bitter ut... lika maskulin som alltid... lika kortklippt, men med grått i de mörka lockarna... fast mer eller mindre gråhåriga är vi väl alla... Hon skulle ha skaffat man och barn, det skulle hon, tänk att hon inte ens har skaffat sig någon hund, hon som var så förtjust i Tim... Fast hon har ju alltid varit litet motvalls...

Om Julian: Gud, vad stilig han är! Inte undra på att alla sjuksköterskor springer efter honom... det har jag nog hört. Undrar varför han inte har gift sig med någon... han skulle ju bli den perfekta fadern och äkta mannen, det

mätte väl jag veta.... kanske tur att han inte gift sig, det borde ju ha varit han och jag som levde tillsammans! Han är så mager... ser sliten ut men på ett charmant sätt... lika hövlig som alltid... om jag bara finge ta hand om honom... han kanske arbetar för hårt, den käre, käre Julian...

Om sig själv: *Ja kära nån... att jag den ende av oss som blev gift... jag som var den minst självständiga av oss alla. Men så gick det som det gick också... Konstigt... när vi dör finns det ingenting kvar av oss... inga barn, inga andra släktingar, ingenting... På mig gör det ingenting, jag är ju ändå bara en fet, feg lipsill med åderbräck, men Julian, Julian! Dick är väl inte att tänka på och hur George skulle bli som mor vet bara Gud Fader själv, men... åh... Julian!*

4.1.1 Att spelledda Anne

Kom ihåg att hon är fet, lättskrämd, hypokondriker och att hon har ett stort behov av Valium. Dessa dåliga egenskaper vägs upp av att hon faktiskt är väldigt snäll och omtänksam, och naturligtvis väldigt väldigt huslig. Glöm inte heller bort att spela på hennes komplexa förhållande till Julian; hon känner sig avvisad och sviken av honom samtidigt som hon skäms över att hon är så efterhängsen och svag.

4.2 Dick

Dick förr

Dick är mellanbrodern i syskonskaran Julian-Dick-Anne. Han är i mångt och mycket ett avtryck av sin bror Julian, om än lätt suddigt i kanterna. Han talar som Julian, försöker klä sig som Julian och vara som Julian i största allmänhet, och han gör alltid som Julian säger. Gudskelov har han inte helt och hållet lyckats bli en kopia av sin storebror; hos Dick skymtar det iallafall ibland fram en sund äppelpallande busunge. Han är glad och nöjd och tillfreds med livet, en boren optimist, killen som alltid, alltid, *alltid* har gymnastikskor på sig (utom möjligen när han badar) eftersom det nästan alltid är han som får klättra in/ut/upp/ner och cykla/springa och hämta hjälp ensam över den/det mörka heden/ön/byn/allmänningen/berget när gänget har råkat ut för något. Dessutom är han gängets matvrak vid sidan av Tim.

Han tycker mycket om sin lillasyster Anne och beundrar sin storebror Julian. Allra allra mest tycker han om sin kusin George, för fast hon kan vara så omöjlig mellan varven är hon iallafall oerhört cool, och undermedvetet avundas han henne hennes laglöshet.

Dick nu

När gänget blev litet äldre och började utbilda sig till sina respektive yrken stod Dick plötsligt rådlös. Han hade inte lika höga betyg som Julian och kom således inte in på läkarutbildningen tillsammans med denne och stod alltså plötsligt utan förebild. Av en slump halkade han in på en ekonomutbildning och blev så småningom någon sorts biträdande direktör i Bank of Englands Londonfilial. Han träffade en och annan flicka, men gifte sig aldrig, något som han idag omväxlande ångrar och är glad åt. Sjuttioatalet kom, och med det oljekriserna, och sedan kom åttitalet och med det yuppies... Dick stressade så han blev blå för att hinna med alla dessa unga smarta män som verkade veta och kunna allt. För att verka riktigt häftig och ungdomlig köpte han även en stor svart motorcykel, och han var aldrig så lycklig som när han kunde åka en vända på mörka regniga engelska småvägar, med total kontroll över både motorcykeln och sitt liv kändes det som. Dessvärre var en av dessa otaliga småvägar för liten, för regnig och för mörk, och fem år efter att ha köpt motorcykeln sladdade Dick in i en mur i alltför hög fart och knäckte till ryggraden. Han låg länge på sjukhus och hade tid att överblicka sin situation, och när han till sist kom ut därifrån, förklarad från midjan och neråt, var han en övertygad New Age-are. Således tog han sin rullstol och alla de pengar han tjänat ihop under sin tid i ekorrhjulet och köpte en liten stuga på engelska landsbygden inte långt från muren han kraschat mot och ägnade tiden åt kontemplation och åt att läsa tjocka böcker om allt och ingenting, så att han numera är rent löjligt

allmänbildad. Han äter litet - vegetariskt naturligtvis - sover litet, tänker mycket och är numera en mycket lugn och rofylld människa, fast övertygad om kristallernas makt, och dessutom säker på att olyckan var en frälsning och inte en katastrof. Han är också mycket intresserad av auror och "vibbar" och astralvandringar - mer än en gång har han försökt uppsöka George, men bilderna han såg då var oroande och skrämmande.

Då och då skriver han ner små betraktelser, dikter och visdomskorn och man har faktiskt gett ut två små böcker med hans verk i - men ödmjuk som han blivit bär det honom emot att skryta med det, eller ens nämna det.

Det finns bara en sak han aldrig har kommit över riktigt, och det är sina känslor för George. Som mellanbror i skaran kände han sig alltid borttappad mellan praktsonen Julian och sötnosen Anne. Han var för väluppfostrad för att vara rebellisk, men han jublade alltid inom sig varje gång George tog upp kampen mot Julian och Julians dekret "Stanna i tältet flickor. Dick och jag går och ser efter." och liknande.

Tims död tog honom hårt, dels för att den gjorde henne så förkrossad, men också för att hon inte ville träffa dem efter det. Ändå förstod han henne, förstod att anblicken av dem bara skulle röra upp det smärtsamma minnet, men det kunde inte hindra honom från att sakna henne. Han drömde om att vara lika självsäker som hon, lika orädd, lika envis. Var gång deras far - som också var läkare - berömde Julian för hans studieresultat, eller Anne för att hon var så söt och rar och liksom glömde bort Dick så bet Dick ihop tänderna och tänkte på George. Till sist tänkte han **bara** på George, för honom var det ju aldrig någon som var stolt över. Flickorna han gick ut med var hennes raka motsats, eftersom han visste att han ändå inte kunde hitta någon som hon, och det var orättvist att jämföra. Givetvis hittade han ingen och sedan var det plötsligt för sent, men också då, på sjukhuset, blev hon hans mantra.

Kanske älskar han henne, vem vet?

Tankar vid återföreningen 1994

Om Anne: *Jahaja. Min söta illasyster är inte så liten längre. Hmm... bortåt en hundra kilo skulle jag gissa. Hon borde ha fått barn; den enda av oss som verkligen var lämpad för det var hon... och kanske jag.*

Om George: *Hon är sig lik, oh tack för det! Inget kan släcka glöden i hennes ögon... min barndoms ljus och min mannaålders hopp... under alla de långa månaderna på sjukhuset fick jag ett vykort om dagen från henne även om hon aldrig kom själv och jag tänkte på henne, att hon aldrig skulle ha gett upp, aldrig, aldrig, okuvlig är hon som havet!*

Om Julian: *Han ser sliten ut.. stressad... som jag, då, innan olyckan. Bakom hans panna bor ett mörker. Vad kan jag göra för honom utan att han skall behöva mista benen på köpet?*

Om sig själv: *Här sitter jag nu... med betoning på "sitter"... i Kirrin för första gången på fyrtio år... och allt är sig likt! Kanske kan vi gå i barndom tillsammans alla fyra?*

4.2.1 Att spela Dick

Det viktigaste att komma ihåg är förstås att han sitter i rullstol, men han har mycket starka armar och klarar faktiskt ganska bra att ta sig fram, också på ojämnt underlag. Trösklar eller trottoarkanter på 30 cm kan han klara, men sedan börjar det bli svårt.

Vidare är han som sagt New Ageare och borde kanske börja svamla om vibbar och auror och kristaller titt som tätt. Trots detta är han otroligt allmänbildad - om spelarna inte knäcker frimärks-ledtråden kan du låta Dick vakna mitt i natten och skrika "Jag har det!". Samma sak är det med "lösningen på Sirius' yta", men det förutsätter förstås att George har berättat det för honom.

Glöm inte hans starka dragning till George.

4.3 George

George förr

George - eller Georgina som hon egentligen heter - är rebellen och våghalsen i gänget. Hon är enda barnet och har alltid gjort som hon vill, och det gör hon nu också. Hon verkar ibland foga sig efter Julians beslut, men smyger allt som oftast iväg mitt i natten för att utföra något hon har lovat att inte göra. Hon tjuvar lätt, särskilt om någon är elak mot hennes älskade Tim eller behandlar henne som en tjej - om hon fick önska sig vad som helst i hela världen skulle hon vilja bli kille. I övrigt är hon egentligen ganska snäll trots sitt hetsiga humör, och hon skulle när som helst göra vad som helst för sina kusiner.

George tycker väldigt väldigt mycket om sina kusiner, men det finns sidor hos dem hon inte uppskattar alls mellan varven. Hon tycker inte om att Julian daltar med henne för att hon är tjej, och hon tycker inte om Annes sätt att verkligen *vara* tjej. Allra bäst tycker hon nog om mellanbrodern, Dick, och givetvis älskar hon Tim över allt annat.

George nu

När det blev dags att välja utbildning tvekade inte George en sekund. Givetvis skulle hon bli fysiker som sin far, Quentin. Dessvärre var inte resten av världen lika positivt inställd som George, och hon kom inte in, beroende på sina betyg. George själv var dock övertygad om att hon blev kickad pga sitt kön och ställde till ett jävla liv, envis som hon är. Dessvärre ledde detta ingen vart, mer än att hon kom i kontakt med en massa suspekta föreningar, som t ex Womens Lib, men också IRA. Till sist skaffade hon sig en utbildning som marinbiolog, men vid sidan om detta har hon alltid protesterat mot allting - Koreakriget, Vietnamkriget, det sätt på vilket kvinnor behandlas, oljekatastrofer, djurförsök, Falklandskriget, säldöd, miljöförstörelsen, etc etc etc. Vill man hitta George är det bara att leta reda på närmsta demonstration. Hon är också medlem i Amnesty och synnerligen aktiv medlem i Greenpeace - eftersom hon är extremt vältränad ingår hon i deras aktionsgrupper och har ett flertal gånger hoppat fallskärm ner i vattnet framför oljetankers och valfångstfartyg och liknande våghalsiga aktioner. Hon har också startat en undergroundgrupp fredsaktivister och har tillsammans med dessa brutit sig in i, och saboterat, en vapenfabrik - ett brott för vilket hon fortfarande är eftersökt.

Hon har ett hett humör, men hon försöker kanalisera det i vad hon tycker är vettiga handlingar istället för att **bara** skrika och slå i dörrar.

Kort sagt: George har tagit itu med världen innan den tog itu med henne, men mitt i allt detta protesterande har hon glömt en viktig sak, nämligen sig själv. Hon bor fortfarande i ett litet kyffe i utkanten av Kirrin, ett kyffe utanför vilket det alltid står tre-fyra matskålar fyllda med mat åt kringströvande hundar. Efter Tims död svor George nämligen på att aldrig skaffa en annan hund, och hon svor också på att aldrig älska någon igen, vare sig människa eller djur. Det här innebär inte att hon är samma sorts sexuella mes som Anne, nej då, George har upptäckt som sexualitet och gett den fullt utlopp med allt vad det innebär av läder, nitar och latex, men det är det ingen av hennes släktingar som vet om. För dem är hon bara en reaktionär excentriker med ett konstigt yrke. De har ingen aning om hennes dubbelliv som efterspanad freds- och miljöaktivist och välkänd lesbian i Londons undergroundkretsar och det är så George vill ha det, till varje pris. Vad skulle mamma ha sagt? Ja, George är lesbisk, något som förvirrade och chockerade henne oerhört till en början. Först var hon tvungen att acceptera att hon faktiskt var kvinna - mens och bröst var ingenting hon kunde göra något åt - och när hon väl hade försonats med det kom alltså nästa chock, att hon föredrog sitt eget kön framför män, men som sagt, George tog itu med världen, och det med besked!

Just nu är hon dock känslomässigt förvirrad, efter sin fars död. Han var ju trots allt över åttio och kunde väl inte leva i all evighet, men det gick ändå väldigt fort. Han fick influensa och en vecka senare var han bara borta. Hon lämnade honom inte alls under de sista två dygnen, utom för att gå och desperat ringa till Julian efter hjälp, han är ju iallafall läkare, men han var inte där.

De sista två dagarna talade de mest om Georges mor Fanny, men mot slutet bad han henne ta hand om sig själv och hans hund, Stella. Han ville att hon skulle lova att aldrig sälja eller ge bort Stella, och det gjorde hon förstås. Sedan klappade han henne på kinden och sade sina sista ord:

"George min flicka, du vet väl att jag alltid har varit stolt över dig? [Paus] Det kan hända att du råkar i svårigheter snart, och i sådana fall är det mitt fel. Men då skall du veta att lösningen står att finna på Sirius' yta. Glöm inte det Nu skall jag gå till mor. Adjö!"

Tankar vid återföreningen i Kirrin:

Om Anne: Hon är sig lik... lika hönsig och mammig som någonsin... och en hel del kilon har hon lagt på sig också... hon skulle fått en unge eller ett par... fan ta den där karln som hon gifte sig med! Även om det känns tryggt att ha henne här kan jag inte låta bli att förakta henne litet... kan hon inte ta tag i sitt liv, det har ju jag gjort!

Om Dick: I rullstol... nå... han ser glad och nöjd ut... lugn.... kanske jag borde ha hälsat på honom på sjukhuset, men... Julian var ju där och jag ville inte träffa Julian just då... jag skickade iallafall vykort varje dag! Vilken ro som strålar ut från hans ögon!

Om Julian: Han är en stilig karl, det är han... men hans jakt på framgång verkar ha tagit honom hårt... undrar vad han har i lön? Borde inte något fruntimmer ha slagit klorna i honom - och lönen - för länge sen? Kanske är han som jag... ja, man vet inte om man skall skratta eller gråta, se vad det blev av oss: en rullstolsbunden, en fet hysterika, en militant lesbian och en läkare som sätter jobbet framför allt annat... inte särskilt socialt!

Om sig själv: Undrar om de förstår varför jag inte orkade träffa dem mer just då... och sen blev det så svårt att ta kontakten.... ändå är jag glad att de är här... de är den enda släkt jag har nu... de enda som bryr sig om mig i hela världen...

4.3.1 Att spela George

Det här är en kvinna som handlar, ibland innan hon tänker. Hon har en tendens att vara burdus, men innerst inne har hon ett hjärta av guld, även om hon har svårt för att visa sina känslor utåt.

Kom ihåg hennes kärlek till djur, hennes temperament och hennes envishet.

4.4 Julian

Julian förr

Oj oj oj. Här har vi helyllegrabbarnas helyllegrabb! Ingen är artigare mot vuxna än Julian, ingen hjälper så många tanter över gatan som Julian, ingen beskyddar sin lillasyster så ömt som Julian, åh Julian; moralens, ärlighetens och hövlighetens beskyddare nr 1. Hade inte Robert Baden-Powell grundat scoutrörelsen så hade Julian gjort det, var så säker. Trots detta är han ganska trevlig faktiskt.

Han ser som sin främsta plikt i livet att se efter sin lillasyster Anne och sin kusin George, men George låter sig ju som bekant inte ses efter så lätt. Nå, till sin hjälp har han ju lillebror Dick, och tur är väl det!

Julian nu

Julian är den ende i gänget som verkligen har lyckats i livet, åtminstone ur en strikt materiell synpunkt. Han har en splitter ny Mercedes och en stor dyr våning i centrala London. Allt ser bra ut på ytan, men inuti är hans hem lika tomt som resten av hans liv. Det finns ytterst få möbler, eftersom Julian har fyllt behoven allteftersom han känt dem; han har ett litet matbord med en stol, en TV och en gammal soffa i vardagsrummet plus **en** skön fåtölj och en bokhylla med medicinska fackböcker. I gästrummen finns det sängar, garderober och någon enstaka stol. Väggarna är nästan helt kala och gardinerna är likadana i alla rum; enfärgat blå. De få gånger han har besök skyller han på att han har mycket att göra på jobbet och det godtar alla, ingen enda frågar honom hur han egentligen mår, det är klart att han mår bra, med sitt yrke och alla sina pengar!

När det blev dags att vidareutbilda sig valde Julian läkarbanan, lika mycket av yttre tvång (hans far var läkare) som av egen vilja. Givetvis är han en **fantastisk** läkare, och hans kvinnliga patienter förälskar sig i

honom på löpande band, något som han med sin Bror Duktig-mentalitet inte riktigt klarar av. Som ung fick han ju lära sig att flickor/kvinnor var väna små varelser som skulle beskyddas och den inställningen finns kvar. Som så många andra män av sin tid indelar han kvinnor i två kategorier; horor eller madonnor. Han kan inte älska en kvinna som är en "hora" och han kan inte ha sex med en kvinna som är en "madonna". Moment 22. Således har han aldrig haft ett ordentligt förhållande även om han faktiskt **har** haft sex - med just horor som är villiga att stå ut med att han klär ut sig till en småpojke och serverar dem moralkakor samtidigt som han sätter på dem... Detta sker ganska sällan, en gång varannan månad kanske, eftersom han skäms så oerhört, och dessutom är medveten om vad ett avslöjande om detta skulle kunna göra för hans läkarkarriär... men istället försöker han att lindra sin oro med aningens för många dubbla whiskeys aningens för ofta - inte så att Julian någonsin kan ertappas som berusad i tjänsten, men ibland när han är ledig några dagar meddelar han att han skall åka bort och låser sedan in sig i sin strikta och opersonliga lägenhet för att ta sig en rejäl bläcka... på så sätt försöker han supa bort sin känsla av misslyckande. För han är ju misslyckad, trots all den fina glasyren på ytan, iallafall tycker han själv det. Han har ingen kvinna i sitt liv, inga barn, inget känsloliv alls utom sina tarvliga en-gång-varannan-månad-ligg, han har förlorat kontakten med sina syskon, fan, han kan inte ens skaffa en hund eftersom han inte skulle ha tid att ta hand om den. Visst tittar alla de unga sjuksköterskorna dyrkande på honom, **överläkaren**, allvetaren, men Julian klarar inte av att förlora en patient, oavsett om det är hans fel eller inte. Alla skall lämna hans vård friskare och gladare än förut, för han är ju Bror Duktig som inte **inte** får misslyckas...

En av de patienter han inte har lyckats med är sin syster Anne som numera är ett överviktigt nervvrak efter sitt havererade äktenskap. Hon ringer till honom hela tiden och vill ha medicinska råd, får halvhysteriska utbrott och bekymrar sig om hans liv och leverne om vartannat. Är det säkert att hon inte skall komma och bo hos honom och ta hand om honom? Ja det är det, för fan, han skulle inte stå ut i mer än en halv dag. Så han säger nej och har lika dåligt samvete varje gång. Hon är ju hans lillasyster, och hon mår inte bra, och han borde ta hand om henne!

Faktum är att just Julian och Anne har en hel del ouppklarat mellan sig, en händelse som ingen av dem någonsin yppat, och som mycket väl kan vara ett av skälen till hans havererade sexliv. Det hände sig nämligen att de två var ensamma hemma en kväll när Julian var i artonårsåldern och Anne var sexton. Dick var ute med någon flicka och deras föräldrar var på teatern, och just den här kvällen var ingen av Annes väninnor hos henne. Hon var ute i köket för att skära upp litet djupfryst äppelpaj åt dem, när kniven slant och hon skar sig djupt i tummen. Julian hörde hennes tjut och kom ut i köket för att se vad som stod på och Anne kastade sig gråtande i famnen på honom. Det var första gången han hållit en flicka i famnen och det var... omtumlande. Han blev upphetsad, men skämdes också.

Så småningom tvättade och förband han hennes sår, men den tidigare omfamningen blev väl för mycket för honom, för han kunde inte sluta smeka hennes skadade hand, och hon lät honom göra det, villigt till och med, visst gjorde hon, och rätt vad det var låg de i varandras armar och kysstes. De hamnade i Annes säng, nakna, och efter det... efter det lyckades han nätt och jämnt avhålla sig från att ta henne. Hon var så vacker och mjuk och varm och len, och han ville verkligen ha henne, och skulle väl ha tagit henne också, som den usla varelse han är, men ungefär då hörde de hur det slog i dörren och deras föräldrar kom hem. Julian samlade ihop sina kläder illa kvickt och smet in till sig och låtsades att han gått och lagt sig. Nästa morgon var allt som vanligt, men han var aldrig ensam med henne igen.

Han klarade inte av det, att se sin rara lillasyster på **det** viset. Det fungerade inte med hans världsbild, och han tyckte inte heller om att se sig själv som ett liderligt, okontrollerat djur som tog vem som helst, bara det var någon. Som han skämdes. Man fick ju inte göra så, inte med ett syskon, det visste han ju, hur kunde han bara göra något så motbjudande? Vilken skada hade han gjort henne, varför tittade hon på honom så besviket. men det visste han ju; hon var hans lillasyster - han skulle ta hand om henne och skydda och värna a henne och inte våldföra sig på henne. Det var bästa att han höll sig borta från henne och hennes sårade blickar! Han blev glad när hon bad honom lämna över henne till Tinker på deras bröllop, för han såg det som en förlåtelse, men hon verkade vara arg på honom efteråt. Åh, om han bara kunde få det gjort!

Tankar vid återföreningen i Kirrin

Om Anne: Hon har gått upp ännu mer sen jag såg henne sist... hon måste väga runt hundrafemtio kilo nu... Fan också, det är Tinker som har försatt henne i det här tillståndet... han kunde väl ha gjort henne med barn innan han stack iallafall... ska jag säga. Det är inte bra för henne, det här tillståndet... stor risk för hjärt- och kärlsjukdomar... vår farmor dog av en hjärtattack tror jag... Kanske jag skall ta itu med hårdhandskarna nästa gång hon ringer och tjarar om sin hälsa, fast varje gång jag gör det slutar det ju med att hon blir alldeles förkrossad och sen måste jag ägna en timme åt att lugna ner henne...

Om Dick: Han ser ut att må bra... hanterar rullstolen perfekt, glad, lugn... inga tecken på någon depression... bra... undrar om vi skall försöka oss på den där operationen iallafall... skulle ge honom ökad rörlighet i benen... inte så att han skulle kunna gå, men... fast riskerna är stora...

Om George: Henne tar man inte där man sätter henne minsann! Hennes vilja kan nog mäta sig mot min ännu... låt så ske då!

Om sig själv: Jag är så trött... vad gör jag här egentligen... varför sitter jag inte på mitt hotellrum med min vän Jack... Jack Daniels...

4.4.1 Att spela Julian

Julian är en "kontrollpersonlighet" som har svårt för att visa känslor. Han har förfärligt höga krav på främst sig själv, men också på andra i sin omgivning.

Kom ihåg hans sexualängest och spritbegär, samt hans komplexa känslor för Anne - han vill ta hand om henne men ändå inte, han äcklas av henne samtidigt som han tycker att han borde älska henne.

4.5 Hundarna

Tim förr

Voff. Dregel. Slick. Voff. George är din matte som du älskar över allt annat, och hennes tre kusiner kommer härnäst på din rangskala. Du skulle offra livet för deras skull och du gör nästan alltid precis vad de säger åt dig utom vid de tillfällen då det verkar vara mer taktiskt ur äventyrlöshänseende(!) att inte göra det. Du får alltid sista tuggan av allas smörgåsar och en egen glass, och du biter bara skurkar om någon i gänget säger åt dig att göra det... annars håller du dem bara instängda. Du är en fin hund, kom ihåg det, förebilden för Trofasts handbok. Din enda last är att jaga kaniner, fast det får du egentligen inte för George och Anne. Voff!

Stella nu

Voff. Dregel. Slick. Voff. Quentin var din Husse, världens bästa, som kliade dig så skönt på magen, men nu har han gått bort någonstans och George är din Matte nu. Hon är en bra Matte som kliar bra hon också, men du saknar din Husse litet och undrar var han är? Den här konstiga mannen som bara sitter ner hela tiden och som man alltid kan hoppa upp i knäet på påminner om Husse, de luktar litet likadant, och han har en lugn röst och trygga händer, den där Dick, men han vill inte ta med dig på promenad och det är ju tråkigt.

Du är en fin hund, kom ihåg det, förebilden för Trofasts handbok. Din enda brist är att du avskyr att bli våt. Voff!

4.5.1 Att spela hundarna

Voff. Dregel. Slick. Voff. Ja, hundarnas (eller snarare Stellas) roll i scenariot är förstås att agera vägvisare; att morra åt tvillingparet när det dyker upp, att glatt komma bärande med morgonposten (dvs utpressningsbrevet till fel person), att hitta vaccinet inne i vulkanen eller att smita in genom porten så att de andra måste följa med osv osv.

5. H A N D O U T S

5.1 Litteraturlistan

Den här listan finns bland Quentins tillhörigheter, helst under skrivbordsunderlägget, men om de inte tittar där kan det dyka upp nästan var som helst.

Jurnak, F. A., and MacPherson A., 1984 *Biological Macromolecules and Assemblies. Volume 1: Virus Structure.* Wiley

Harold, S 1982 *Transcription of retroviral DNA.* Science 192:234-245

Butler, P. J. G., Finch, J. T., and Zimmern, D., 1977 *Configuration of tobacco mosaic virus (TMV) RNA during virus assembly.* Nature 256:217-219

Jones, P. D., and Jones S., 1994 *The unwinding and endonuclease actions of recBCD.* Manson

LaForge, H. J., Garraty, R., Peters, K. V., and Schuhmacher, Y., 1992 *Transcription and translation in eucaryotes ar separated in space and time* Cell 43:21-28

Maximilian, A. and MacFadden, T., 1985, *Self-splicing RNA: a study on catalytic RNA* Carmen & Jones

Harold, S, 1987 *Strategies for replication of RNA viruses.* Wiley

Carreoch, I. and Mbotto, S 1989 *Insertion of lysogenic phage DNA into the host cell DNA,* Nature 502:103-128

5.2 Testamentet

"Jag, Quentin John Barnard, frisk till kropp och själ, testamenterar denna dag mina tillgångar enligt följande;

Till Kungliga Brittiska Vetenskapsakademien en summa om 100 000 £ att förvalta väl, i enlighet med styrelsens beslut. Till desamman även summa om 500 000 £, att förvalta väl, och vars avkastning vart år förbehållslöst skall ges till en lovande ung astrofysiker vilken utses av styrelsen.

Till min hushållerska Mrs Madden och till min trädgårdsmästare Tom Woods, vilka bägge varit hos mig i många år ett legat om 5 000 £ vardera. Till min gamle vän och huskåkare Samuel Lewis samma summa.

Till Anne, Julian och Richard Barnard 10 000 £ vardera.

Till Georgina, Anne, Julian och Richard Barnard, innehållet i mitt bankfack nr 8-6-9-1 på Bank of England, Baker Street, London, att göra med det vad som krävs, att förvalta efter bästa förmåga.

Återstoden av mina tillgångar, fast såväl som löst, vilka ha ett sammanlagt värde om ca 5 000 000 £, skall tillfalla min kära dotter Georgina Barnard.

Tecknat av min hand,

Quentin Barnard

Testamentet är bevittnat och daterat i laga ordning. Det är skrivet cirka två månader innan Quentins död.

5.3 Frimärkslistan

Den här listan finns i bankfacket.

6 Brasilien, låga valörer. Motiv: Abrolhos-öarna, Fernando de Noronha, Atol das Rochas, Penedos de São Pedro e São Paulo, Trinidad och Martin Vaz

1 Ekvatorial-Guinea, låg valör. Motiv: Annobón och Fernando Póo

3 Irland, 10 p, 20 p och 1£, Motiv: Aranöarna, Tory och Clare

1 Portugal 100 escudos och 230 escudos. Motiv: Azorerna och Madeira

1 Bahamas. Låg valör. Motiv: Preachers cave

11 Storbritannien. 20 p, 30 p, 50 p, 60 p, 70 p, 80 p, 1£, 1,2 £ 1,5£, 2,5£ och 3£. Motiv: Bermudas, Shetland, Orkney, Rockall, Sankt Helena, Sankt Kilda, Sydgeorgien, Sydsanwichöarna, Turks och Caicosöarna, Yttre Hebriderna och Falklandsöarna

1 Guinea-Bissau. Låg valör. Motiv: Bijagosöarna

2 Norge 5 Nkr, 3,2 Nkr och 1,5 Nkr. Motiv. Svalbard, Jan Mayen och Bouvetön

1 Danmark 3 Dkr. Motiv: Färöarna

1 Senegal, låg valör. Motiv: Gorée

1 Spanien 200 pesetas, Motiv: Teneriffa

1 Kap Verde, låg valör. Motiv: Sal

2 Kanada, 90 cent och 2 dollar. Motiv: New Foundland och Sable

1 Frankrike 2 Ffr. Motiv: Saint Pierre et Miquelon

1 São Tomé och Príncipe, låg valör. Motiv: Kakaoplanta

2 Island. 3 och 7 Ikr Motiv: Surtsey och Vestmannaeyjar

6. AVSLUTNING

Du kanske undrar vad som är sant och inte sant i det här scenariot. Beskrivningen av pesten i avsnitt 2.2 är en sanningsenlig beskrivning av vad som händer med en människa som får Ebola Zaire. Denna sjukdom dödar tre av fyra och smittar inte via luften; dess inkubationstid är inte heller särskilt lång. Scenariots pest är luftburen och har en lång inkubationstid.

Forskare har lyckats kлона får, men det är lång väg kvar innan man kan kлона människor, och det bör påpekas att bara för att två varelser har exakt samma arvsanlag behöver de inte bli lika för det, i synnerhet inte till sätt, tycke och smak; se bara på ett par enäggstvillingar.

Beskrivningen av Tristan da Cunha är helt och hållet sann, inklusive vulkan.

Till sist: Tack till alla dem som hjältemodigt provspelade och kom med förslag på förbättringar: Magnus, Kristina, Fredrik och Tora... Fredrik, Claes, Iko och Kerstin.

7. LITTERATURLISTA

7.1 Faktakällor

Park, James "Icons - an A-Z guide of the people who shaped our time" Collier Books, Macmillan Publishing company 1991

Preston, Richard, 1984 "Het zon" Bokförlaget Bonnier Alba AB 1995

Wallström, Tord "**Atlantens öar**" Bra Böcker 1995

7.2 Inspirationskällor

King, Stephen, 1978 "**Pestens tid**" Bokförlaget Natur och Kultur 1990

Herbert, Frank 1982, "**Vita pesten**" Bokförlaget Legenda AB 1988